

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

6. LISTOPADU 2005

Z obsahu:

Z hlubin volám k tobě
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
19. října 2005
- strana 2 -

**Misie v poušti
dnešní doby**
Rozhovor s kardinálem
Walterem Kasperem
o křesťanu, který
počátkem 20. století
budoval svatostánek,
aby Ježíše „přinesl“
do alžírské pouště
- strana 4 -

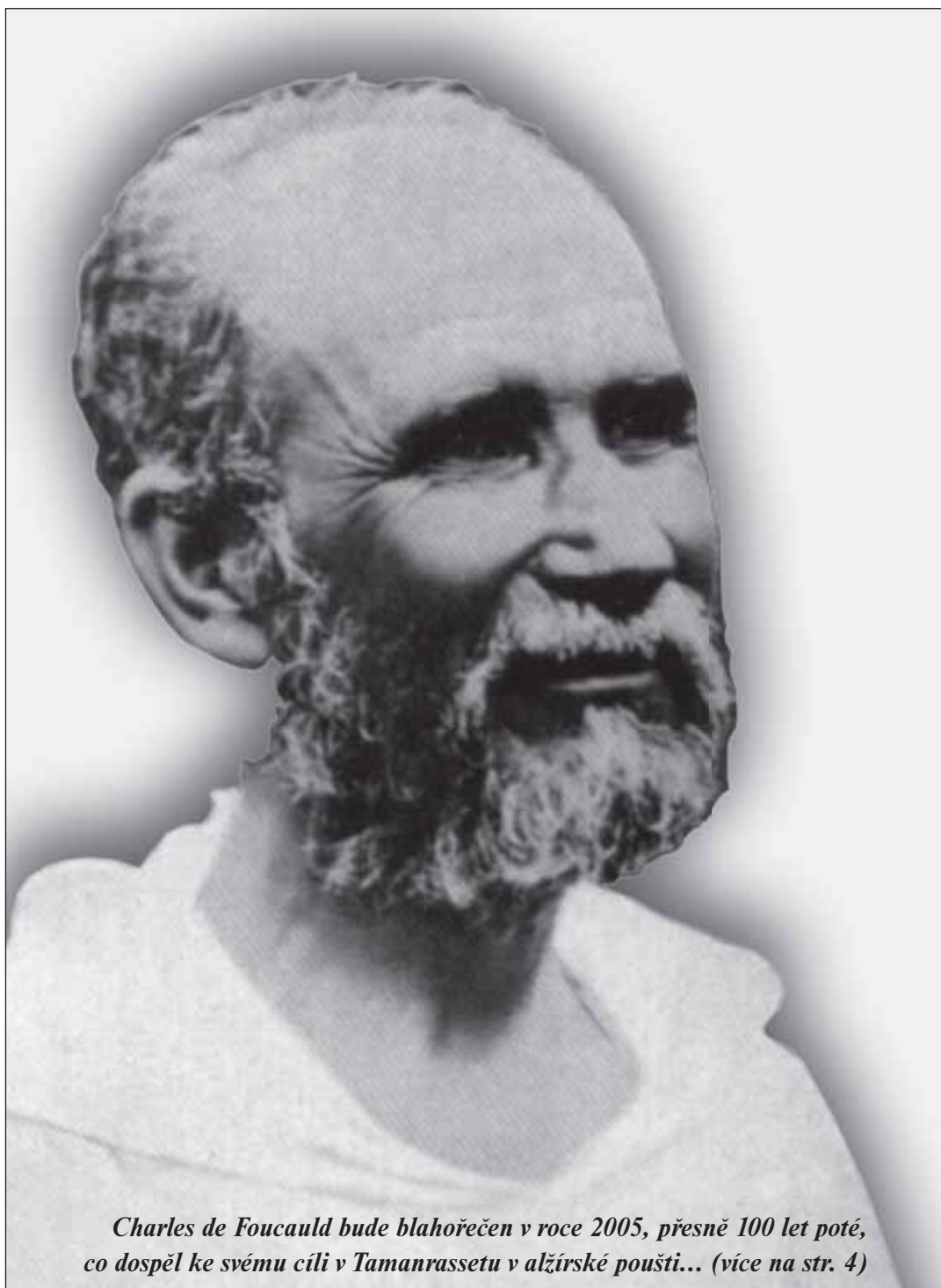
**K eucharistické výchově
našich dětí na
příkladu blahoslavených
dětí z Fatimy**
- strana 6 -

**Svatý František
a Eucharistie**
- strana 9 -

Putování tučňáků
- strana 10 -

**Kanonizace světců
v průběhu staletí
(dokončení)**
Quido Pettinati
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (31)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

*Charles de Foucauld bude blahorečen v roce 2005, přesně 100 let poté,
co dospěl ke svému cíli v Tamanrassetu v alžírské poušti... (více na str. 4)*

EDITORIAL

V dlouhodobém sporu o původu světa, ve kterém měli dlouho navrch stoupeneci evolucionismu, tedy ideologie, že svět vznikl v podstatě náhodou samovolným vývojem, začínají se pomalu ale jistě váhy přiklánět na stranu těch, kteří jsou přesvědčeni o tom, že vznik světa není věcí náhody, nýbrž že předpokládá vysoce inteligentní plán. Připustit tento plán brání jeho odpůrcům ve skutečnosti ani ne tak nějaké zásadní argumenty vědecké rázu, jako spíše vědomí, že takové přiznání podstatným způsobem ovlivňuje odpověď na otázku, co je člověk. Ze zcela nezávislé vyspělé opice se totiž rázem stává Boží tvor, který jako jediný je schopen poznávat z řádu tohoto světa jeho Tvůrce a na základě tohoto poznání má svobodně a uvědoměle uspořádat svůj vztah ke Stvořiteli i k ostatním tvorům. Porážka evolucionismu znamená de facto porážku ateismu. U amerických soudů, které nechtějí připustit „inteligentní projekt“ vzniku světa, se odehrává novodobá obměna obráceného procesu s Galileo Galileim. Dochází dokonce k situaci skutečně absurdní, ba přímo komické: Ateisté, zavilí bojovníci proti náboženství, jako by cítili, že začínají ztrácet jeden z pilířů svého světonázoru, chtějí se domáhat statusu oficiálně uznaného náboženství. Je jim přitom jasné, že to, co by mohlo být symbolem jejich nihilistické „víry“, je ve skutečnosti jediné „nic“. Aby toto nic nevypadalo nakonec příliš chudé, je třeba, aby takové symboly, které znamenají opravdu „něco“, jako např. desky Desatera, ve jménu „tolerance“ z veřejného života zmizely.

Proč má zmizet právě tento symbol? Bůh nevádí člověku ani tak jako Stvořitel jako spíše jako Zákonodárce. Nepopsaná tabule je ve skutečnosti symbolem zneuznaného a odmítnutého řádu. Řád je promyšlený projekt, který každé části složitěho

Pokračování na str. 11

Z hlubin volám k tobě

Žalm z 1. nešpor neděle čtvrtého týdne

Byl přednesen jeden z nejslavnějších žalmů, velmi oblíbených v křesťanské tradici, žalm *De profundis*, nazvaný tak podle začátku jeho latinské verze. Spolu s žalmem *Miserere* se stal v lidové zbožnosti vyhledávaným kajícím žalmem.

Když pomíneme, že tento text se uplatňuje v obřadech za zemřelé, je to především zpěv o Božím milosrdenství a smíření mezi hříšníkem a Hospodinem, Bohem spravedlivým, ale vždy připraveným projevit se jako *milosrdný a laskavý, váha-*

Ale u tebe je odpuštění, abychom ti mohli v úctě sloužit (v. 3-4).

Bázeň probuzená láskou

Příznačná je skutečnost, že k probuzení bázně, výrazu úcty prostoupené láskou, neslouží trest, ale odpuštění. Více než Boží hněv má v nás probudit svatou bázeň šlechetná a odzbrojující velkodušnost. Bůh totiž není nesmiřitelný vládce, který viníka odsuzuje, nýbrž laskavý otec, kterého máme milovat nikoliv pro strach z trestu, nýbrž pro jeho dobrotu ochotnou odpouštět.

vý k hněvu a bohatý na milosrdenství a věrnost, který zachováva svou přízeň po tisíc pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích (Ez 34,6-7). Právě z tohoto důvodu nachází tento žalm zařazení do večerní liturgie Vánoc a celé vánoční oktávy, stejně tak jako ve čtvrtou velikonoční neděli a o slavnosti Zvěstování Páně.

Volání o smilování

Žalm 129 zahajuje hlas, který vystupuje z hlubiny zla a viny (srov. 1-2). Prosebníkovo já se obrací na Hospodina se slovy: *Volám k tobě, Pane*. Žalm se pak rozvíjí ve třech fázích věnovaných tématu hříchu a odpuštění. Zde se obrací především k Bohu, osloveném bezprostředně *Ty: Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?*

V centru druhé fáze je „já“ prosebníka, který se už na Hospodina neobrací, ale hovoří o něm: *Doufám v Hospodina, duše má doufá v jeho slovo, má duše čeká na Pána více než strážce na svítání* (v. 5-6). Nyní rozkvétá v srdci kajícího Žalmisty očekávání, naděje, jistota, že Bůh pronese osvobozující slovo a zahladí hřích.

Z tísně viny k radosti odpuštění

Třetí a poslední část v rozvoji žalmu se rozšiřuje na celý Izrael, národ, který často hřeší a je si vědom, že potřebuje nutně spásnou Boží milost: *Ať čeká Izrael na Hospodina, neboť u Hospodina je slitování, hojné je u něho vykoupení. On vykoupí Izraele ze všech jeho provinění* (v. 7-8).

Osobní spása, kterou si prosebník nejdříve vyprošoval, se

nyní rozšiřuje na celé společenství. Žalmistova víra se nyní vštěpuje do dějin lidu smlouvy, *vykoupeného* Hospodinem nejen z úzkosti egyptského útisku, ale také ze všech vin.

Prosba *De profundis*, která začíná v temném jícnu hříchu, dospěje k světlému Božím horizontu, kde panuje *slitování a vykoupení*, dvě velké charakteristiky Boha lásky.

Nezměrná Boží velkodušnost

Svěřme se nyní rozjímání, které o tomto žalmu vytvořila křesťanská tradice. Zvolíme slovo sv. Ambrože: ve svých spisech často připomíná důvody, které pobízejí k tomu, abychom prosili Boha o odpuštění.

„Máme dobrého Pána, který chce odpouštět všem,“ připomíná v traktátu o pokání a dodává: „Chceš-li být ospravedlněn, vyznej svou hanebnost: pokorné vyznání hříchů odstraňuje změř vin. (...) Vidiš, s jakou nadějí na odpuštění se tlačíš ke zpovědnici“ (2,6,40-41: SAEMO, XVII, Milán - Řím 1982, s. 253).

Ve Výkladu k evangeliu podle Lukáše opakuje milánský biskup nejdříve stejnou výzvu a vyjadřuje obdiv nad dary, které Bůh připojuje k odpuštění: „Hleď, jak dobrý je Bůh, ochotný odpouštět hříchy: nejenže vrací to, co odňal, ale uděluje ještě nečekané dary.“ Zachariáš, otec Jana Křtitele, zůstal němý, protože nevěřil andělovi, ale pak, když mu odpustil, udělil mu Bůh dar ve zpěvu prorokovat: „Ten, který byl předtím němý, nyní již prorokuje,“ konstatuje Ambrož, „je to jedna z velkých Pánových milostí, že právě ti, kteří ho zapřeli, ho vyznávají. Nikdo tedy ať neztrácí důvěru, nikdo ať si nezoufá kvůli Boží odplatě, i když ho hlodají výčitky prastarých hříchů. Bůh umí změnit soud, jestliže ty dokážeš napravit vinu“ (2,33: SAEMO, XI, Milán - Řím 1978, s. 175).

Bollettino Vaticano
19. října 2005

Mezititulky redakce Světla

Moudrost a pošetilost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Ženich je tu, jděte mu naproti.

Závěrečná Ježíšova podobnost mají příznačný společný charakter: obracejí naši pozornost k posledním věcem člověka. Tentokrát přírovná Pán lidský život k pozvání na svatbu. Být pozván na takovou slavnost je velká čest a vyznamenání. K účasti na takové události je třeba se dobře připravit. Dostávali se ti pozvání k hostině Božího slova, připrav se na setkání s Pánem pokornou modlitbou a pozornou četbou biblických úryvků vybraných pro dnešní neděli.

Pán ti představuje deset svých vyvolených. Tyto družičky mají prozářit cestu Pánovi a dodat lesku jeho průvodu. V jejich úkolu máš spatřovat obraz svého duchovního povolání. I tvým posláním je být světloňosem. Jestliže tě k tomu Pán vybral a pozval, znamená to, že na tebe spoléhá. Taková pocta, které se ti dostává z Boží přízně bez tvé zásluhy, nesmí být pro tebe zámkou k bezstarostnému uspokojení, nýbrž naopak má v tobě probudit pocit odpovědnosti a prozíravosti, abys svěřený úkol mohl plnit za všech okolností. Aby ses naučil správné obezřetnosti a bdělosti, připoj se k deseti vyvoleným pannám, které čekají na příchod ženicha.

Polovina z nich si počíná lehkomyšlně. Bere svůj úkol na lehkou váhu. Nepamatovavly na zásobu oleje. Není to opovázlivé? Pán ti chce ukázat na jejich chování, že samo počáteční nadšení, které se spokojuje jen se samolibým sebevědomím a nevede k žádné zásadní změně, může být nakonec spíše na škodu než ku prospěchu. Neprozíváš také situace, že ti brzy dochází olej počátečního nadšení při dobrých předsevzetích? Tím, že se pro něco nadchneš, nebylo ještě ničeho dosaženo. Je třeba začít s usilovnou prací, vyzbrojit se pro trpělivé čekání, při kterém se někdy víčka zavírají únavou. Musíš si uvědomit, že to nejsi ty, kdo určuje Ženichovi dobu a podmínky jeho návratu. To on má právo očekávat od svých pozvaných, že je najde připravené na správném místě, i když jeho milostivý příchod nastane v tu nejméně očekávanou dobu. Ačkoliv neřekl, kdy to bude, můžeš se spolehnout s naprostou jistotou, že přijde.

Ženich přichází!

Dlouho očekávaná chvíle je tu. Ačkoliv měla být pro všechny důvodem k velké radosti, u lehkomyšlných, nedbalých panen vyvolává zděšení: jejich lampy dohořely. Prozíravě

a věrné panny bohužel svým družkám nemožnou nijak pomoci. Není to nedostatek lásky a pochopení, když musí odmítnout svou pomoc: ohrozily by tak svůj vlastní úkol.

Opatřit si potřebný olej uprostřed noci není snadné. Pamatuj na to, aby sis včas a pravidelně doplňoval olej pro svou lampu přijímáním svátostí. Nespoléhej na to, že se s někým „svezeš“, nespoléhej na své postavení, dlouholetou příslušnost k nějaké vybrané skupině či hnutí. Nikdo nemá nic garantováno do té míry, aby mohl spoléhat na svou „imunitu“. Neriskuj lehkomyšlně, že se snad v takové kritické situaci nakonec najde nějaké řešení. Rozumnější a prozíravější je v dobách klidu a duchovní pohody myslet také na to, že může i u tebe dojít k neblahému selhání, které může mít neodvolatelné a nenapravitelné následky, jestliže se náhle ocitneš před definitivně uzavřenými dveřmi Boží milosti a přízně.

Pane, otevři nám!

Zpozdlé družičky tlučou a prosí, ale již je pozdě. A bylo to tak snadné vstoupit s celým průvodem do hodovní síně! Vždyť sám Pán je pozval a těšil se na jejich společnost. Stačilo, aby byly včas připraveny. Situace se pro ně krutě změnila.

Neznám vás!

Slyšíš dobře. Tato tvrdá a neúprosná a neodvolatelná slova vyslovil nejlaskavější a nejdobrotivější Pán. Existuje míra, za kterou nelze spoléhat na milosrdenství. Jsi tím překvapen?

Boží dobrota je neoddelitelná od Boží spravedlnosti. Nepodléhej jednostrannému a zkreslujícímu obrazu Ježíše jako kamaráda, kterému stačí prozpěvovat veselé písně a volat „*Pane, Pane!*“ Jestliže tvá lampa nesvítí skutky obětavé lásky a opravdové spravedlnosti, Pán tě nemůže potřebovat a nebude se k tobě ani znát. Když tě Boží láska vybízí k důvěře a odevzdanosti, neznamená to, že tě to opravňuje k pohodlné nedbalosti, opovázlivosti, povrchnosti a lehkomyšlnosti. Jednou prominuté hříchy se nemohou stát návodem k jejich opakování, ale důvodem k tím větší vděčné lásce, která tě stále pevněji spojuje s Bohem. Uvědom si, že je rozdíl mezi tím, kdo jednou zbloudil, a tím, komu se dostalo mimořádného vyznamenání, že byl vyvolen do Ženichova průvodu, a přesto se zpronevěřil svému poslání.

Představ si živě zoufalou situaci panen, které zůstaly samy ve tmě před zavřenými dveřmi. Co si asi nyní myslí o svém lehkomyšlném jednání? Zdá-li se ti Ježíšovo slovo tvrdé, buď si vědom, že jsou to nyní pro tebe slova jeho lásky, která tě *nechce nechat v nevě-*

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 6,12-16

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těm, kdo ji hledají. Přechází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. čtení – 1 Sol 4,13-18

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My žijí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví.

Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří od té chvíle zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

Evangelium – Mt 25,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: ‚Ženich je tady! Jděte mu naproti!‘ Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: ‚Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.‘ Ale prozíravé odpověděly: ‚Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodávacům a kupte si.‘ Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: ‚Pane, pane, otevři nám!‘ On však odpověděl: ‚Amen, pravím vám: Neznám vás.‘ Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

*domosti, aby ses nechoval jako ti, kteří nic nevědí. Nechápej je jako zastrašování nýbrž jako výzvu k opravdové bdělosti a upřímné lásce, která volá: *Můj Pane, má duše po tobě žízni jak vyprahlá země. V tvém jménu povznesu své dlaně k modlitbě.**

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 63

Misie v poušti dnešní doby

Rozhovor s kardinálem Walterem Kasperem o křesťanu, který počátkem 20. století budoval svatostánek, aby Ježíše „přinesl“ do alžírské pouště.

Počátkem 20. století se stalo, že jeden Francouz, který miloval literaturu a byl nadšen pro velká dobrodružství, prožil jedno z nejvýznamnějších křesťanských dobrodružství minulého století. Řeč je o Charlesu de Foucauldovi, mnichovi, který na vlastní pěst zbudoval svatostánek, aby v alžírské poušti přinesl Ježíše těm, kteří ho ani neznali, ani nehledali. O tom mnichovi, kterého zabil jeden z těch Tuaregů, mezi kterými chtěl žít. Ten, který byl zabit při modlitbě dřívě, než kohokoliv z nich učinil křesťanem, bude letos blahorečen.

Ve stále větším společenství blahoslavených jeví se na první pohled, že Foucauld patří mezi ty extrémní světce, kteří se usídlili ve světě v extrémním koutě křesťanského dobrodružství. A přesto představuje jeho jedinečný příběh útěchyplný záblesk naděje. O tom rozmlouvá s redaktorem 30denní kardinál Walter Kasper, dobrý přítel Charlese de Foucaulda.

Charles de Foucauld bude blahorečen v roce 2005, přesně 100 let poté, co dospěl ke svému cíli v Tamanrassetu v alžírské poušti. Víme, že vám de Foucauld leží obzvláště na srdci a zaujímá ve

vašem křesťanském a kněžském životě obzvláštní místo. Jak jste přišel do styku s ním?

Když jsem byl ještě profesorem teologie na univerzitě v Tübingenu, setkal jsem se se skupinou kněží ze společenství „Jesus Caritas“. Kněží se snažili žít spiritualitou Charlese de Foucaulda. Účastnil jsem se pravidelně jejich měsíčních setkání, k nimž patřily tyto momenty: obnova života, četba a meditace Písma svatého, eucharistická oběť a adorace a konečně bratrská hostina. Byl jsem Charlesem de Foucauldem tak fascinován, že jsem dokonce zajel do Alžírka do hor Hoggar, kde on žil. Tam v jedné prosté chatrči v samotě hor jsem vykonal své první duchovní exercicie. Večer vždy přicházelo na návštěvu několik malých myšek, které si odnesly část mého chleba. V Tamanrassetu, podobně jako v Nazaretě nebo zde v Římě na mě velice zapůsobily Malé sestry de Foucaulda, jejich život v evangelické chudobě mezi chudými, jejich život eucharistického klánění. Lepší pochopení života Charlese de Foucaulda mi zprostředkovaly spisy René Voillau-ma. Některé aspekty jeho spirituality mají ohlas také v mé knize *Ježíš jako Kristus*.

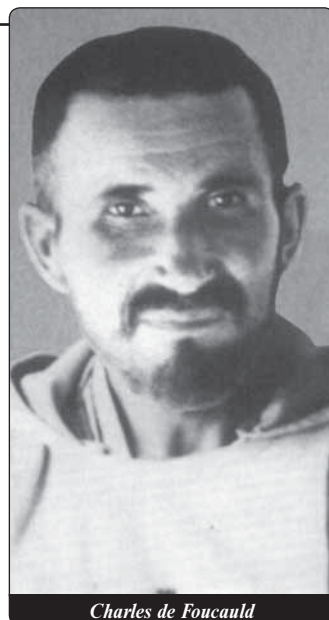
Co na vás v době styku s „Jesus Caritas“ na de Foucauldovi zapůsobilo? Proč se vám jeho příběh jeví tak zajímavý a aktuální?

Setkal jsem se s těmito kněžími v jednom domě sester františkánek v krásné krajině na okraji Tübingenu. Pravá evangelijní spiritualita, spiritualita Nazareta, spiritualita mlčení, naslouchání Božím slovu, eucharistické adorace, život v prostotě a v bratrském sdílení, to vše na mě hluboce zapůsobilo. Později jsem pak pochopil, jak aktuální a příkladné je pro křesťany a křesťanství toto svědectví, které Charles de Foucauld zanechal dnešnímu

Prostý svatostánek, který Charles de Foucauld používal v alžírské poušti

světu. Charles de Foucauld se mi jevil jako zajímavý vzor přenesení poselství křesťanů a církve nejen do pouště Tamanrasset, nýbrž také do pouště tohoto světa: poslání působit prostou křesťanskou přítomností v rozhovoru s Bohem a v přátelství s lidmi.

Charles de Foucauld

Soudíme-li podle konkrétních výsledků, zdá se nám, že de Foucauld prohrál. V době, kdy žil v poušti, nedošlo k žádnému obrácení ke křesťanství. Jak je možno přiblížit jeho příběh dnešním lidem?

Židovský teolog Martin Buber jednou řekl, že úspěch není žádným z Božích jmen. Ani Ježíš neměl zde na zemi žádný „úspěch“. Nakonec zemřel na kříži a jeho učedníci s výjimkou Jana a jeho Matky od něho utekli a přenechali ho jeho osudu. Lidsky řečeno je Velký pátek neúspěch. Zkušenost Velkého pátku je součástí života každého světce, každého křesťana. Toto konstatování nechť je útěchou pro mnoho kněží, kteří trpí tím, že nevidí žádný bezprostřední výsledek, protože kostely přes všechno naše úsilí jsou v neděli stále prázdnější, odkřesťanění v naší společnosti proniká stále dále. Mnozí mají dojem, že kázání naráží na hluché uši. V této situaci může být Foucauldův příklad pro mnohé velkou pomocí.

A jak se tato pomoc projevuje?

Foucauldův příklad nás učí, že se nejedná o naši misii, o naše misijní dílo, o kulturní hegemonii nebo o rozšíření církevního impéria vymudrovanými strategiemi, pedagogikou, psychologií, organizováním a nejrůznějšími metodami. Přirozeně, musíme dělat to, co je v našich silách, a používat

Charles de Foucauld

BOŽSKÁ CHUDOBA

Ó můj Pane Ježíši, pohleď na tuto božskou chudobu! Musíš mě v tom poučit! Tys ji tak miloval! Během svého pozemského života jsi ji učinil svou průvodkyní... Zanechal jsi ji svým svatým, všem, kteří Tě chtějí následovat, všem, kteří chtějí být Tvými učedníky. Učil jsi ji mnoha příklady svého života, svými slovy jsi ji oslavoval, nazval jsi ji blahoslavenou a prohlásil jsi ji za nezbytnou.

Za rodiče sis vybral chudé řemeslníky, narodil ses v jeskyni, která sloužila za stáj. Za svého dětství jsi vykonával prosté práce... První, kdo se Ti klaněli, byli pastýři, při představení v chrámě přinesli za Tebe oběť chudých... Třicet let ses živil v Nazaretě jako chudý řemeslník...

Pak jsi trávil veřejný život mezi chudými rybáři, které jsi nazval svými učedníky, a žil jsi z almužen... a neměl ani kámen pod hlavu... Často jsi spal pod širým nebem, protože jsi nemohl najít přístřeší. Na Golgotě Tě obrali o oděv, Tvé jediné vlastnictví, a vojáci o ně losovali... Obnažen jsi zemřel a Tvůj pohřeb byl almužnou cizích lidí... Blahoslavení chudí!

Charles de Foucauld

i moderní metody. Ale konec konců se jedná o Boží misií skrze Ježíše Krista v Duchu Svatém. My jsme jen příjemci a nástroje, skrze které je Bůh přítomen. Nakonec je to On, kdo se musí dotknout srdce, jen On může srdce obrátit, otevřít oči a uši. A přesně to prožíval v přítomnosti, v modlitbě, v prostotě života, ve službě lidem, v přátelství, v tom, co dělal Charles de Foucauld mezi Tuaregy. Kde je Pán přítomen, tam může působit. Jemu musíme plně důvěřovat, jemu musíme přenechat rozhodnutí, kdy přesvědčí ostatní a shromáždí si svůj lid.

Právě to viděl de Foucauld ve svém životě.

V jedné meditaci z listopadu 1897 napsal: „Všechno bylo Tvé dílo, jen Tebe samotného. Pane. Ty Ježíši, můj Zachránce, Ty jsi všechno vykonal, hluboce v mém nitru i mimo mou osobu. Ty jsi mě přitáhl k ctnosti krásou své duše, ve které se mi ctnost jevila tak krásná, že mi nenávratně uloupila srdce... Krásou své duše jsi mě přitáhl k pravdě.“ Samozřejmě nemůžeme Charlese Foucaulda udělat jediným vzorem misionáře pro každou situaci, jsou ještě jiné příklady: sv. František Xaverský, Daniel Comboni a mnoho jiných, kteří představují jiný typ, jiné misijní charisma. Misijní situace jsou mnohoznačné, a proto jsou mnohoznačné požadavky a odpovědi na ně. Přesto se mi Charles de Foucauld jeví jako vzor nejen pro misií v poušti, mezi muslimy, nýbrž také v poušti našeho času. Je příznačné, že právě Terezie z Lisieux byla prohlášena za patronku misií. Tato mladá karmelitka Karmel nikdy neopustila, nikdy nebyla v misijní zemi, a přece slíbila, že bude z nebe sypat déšť růží.

Výzvy k misií jsou četné. A přece znějí abstraktně, abychom neřekli, že přímo odrazují.

Také my křesťané jsme dětmi své doby; chceme plánovat, chce-

me být aktivní, organizovat, kontrolovat výsledky... Charles de Foucauld nás přibližuje k jinému nasazení: napodobovat a prožívat život Ježíše v Nazaretě. Můžeme se ptát: Bylo těch třicet let z třiatřicetiletého Ježíšova života, které prožil ve skrytosti, ztraceným časem? Ve skutečnosti jsou právě realita všedního dne, každodenní obyčej tím pravým veřejným prostorem, ve kterém se ukazují dary křesťanského života. Na tomto místě bychom mohli citovat některé důležité pasáže o Církvi, které jsou obsaženy v *Lumen Gentium* v oddíle 31, kde koncil mluví o poslání laiků a říká, že laici jsou věřící křesťané, kteří žijí ve světě, tedy v normálních podmínkách rodiny a hospodářského života a „tam jsou povoláni..., aby svědectvím svého života, v lesku víry, naděje a lásky zvěstovali druhým Krista.“ Máme někdy falešné představy, že laik musí být v misií úředníkem, který má co největší podíl na práci kněze, že musí být aktivní a viditelný v liturgii atd. Ale nejdůležitější je žít evangelium ve všedním životě, v modlitbě, v lásce, v trpělivosti, v utpení, být pro všechny bratrem a sestrou v přesvědčení, jak říká sv. Pavel, že slovo Boží, které jsme přijali a které žijeme, nachází své rozšíření a přesvědčuje.

Mnozí jsou přesvědčeni, že křesťané se stali menšinou. Ale to také znamená, že právě proto

je důležité vyhrnout si rukávy, být kreativní, dát svému jednání nové impulsy. Souhlasíte s tím?

Ano a ne. Ano, když se křesťané probudí, uvědomí si svou pozici, nové požadavky a své poslání. Nesmíme se spokojit se *status quo* a dělat, jako by se nic nestalo. To platí především pro západní Evropu, která právě prodělává hluboko sahající krizi identity, ačkoliv byla předtím zřetelně křesťansky orientovaná. Evropa se musí probudit ze své lhostejnosti, která není nic jiného než falešná tolerance. Ale na druhé straně existu-

Charles de Foucauld

je také nebezpečí prohlásit se za protagonisty menšiny, vyvýšnout se na sektářské lobby. V tomto smyslu bych chtěl vyslovit rozhodné ne militantnímu fanatismu, jaký nacházíme u starých i nových sekt, které se na celém světě staly novou výzvou. Je třeba vydávat svědectví o naší víře tím, že sdílíme starosti a úzkosti chudých a utlačovaných.

Jakou roli přitom může sehrávat Charles de Foucauld?

Tento postoj byl pro Charlese Foucaulda typický. Pomysleme jen na jeho přátelství s Tuaregy, především s jejich vůdcem Musa ag Amastanem. Nepodnikal nic, aby je přesvědčoval a dělal z nich prozelyty. To vnější, co učinil, bylo, že přinesl na poušť svatostánek. Žil jen svůj život modlitby a práce. Teprve po smrti našel přívržence, kteří dnes žijí mezi nejchudšími z chudých a sdílejí jejich každodenní život.

V poslední době je církev v souvislosti s diskusí o křesťanských kořenech Evropy obviňována, že svoje hodnoty a pravdu nehájí a nepředkládá dosti rozhodně. Co k tomu může říci Charles de Foucauld?

Papež a biskupské konference se vyslovily v tomto směru zcela jasně a jednoznačně. V některých kruzích uvnitř církve však existuje určitá slabost, pokud jde o hlásání a hájení křesťanských hodnot a pravdy. Je to důsledek slabé víry a falešné tolerance. Charles de Foucauld nepoužíval žádné velké slogany. Jeho chování vycházelo z jeho přesvědčení. Vycházel z pevného přesvědčení, které je silné a schopné i bez velkých slov vydávat pokorné svědectví o křesťanském poslání a jeho hodnotách. Na konci roku 1910 napsal: „Ježíš stačí. Tam, kde je, nic neschází. Kdo se opírá o něho, je silný jeho nepremozitelnou silou.“ Takové svědectví může druhé přivést k zamyšlení, k tomu, že si kladou otázky, může vyvolat obdiv, a když Bůh dá svou milost, i přání sdílet

tento život podle křesťanských hodnot. Naše obrana křesťanských hodnot bude přesvědčivá teprve tehdy, když budeme sami žít podle hodnot, které zastáváme. Nepřesvědčují slova, ale život. Foucauld napsal 18. červen-

Ch. de Foucauld s jedním z Tuaregů

ce 1899, že „se více dobra vykoná činy než slovy. (...) Konáme dobro, když posloucháme Boha a náležíme mu!“ A když je tomu tak, nemusíme nic jiného příliš vymýšlet. Je třeba „dovolit, aby milost vnikla do duše, rostla v ní a upevnila se: prostě zůstat v odevzanosti Bohu.“

Chudí byli pro de Foucaulda upřednostněnými příjemci Kristových zaslíbení. Nemáte dojem, že představa o přednosti chudých ztratila svou působivou sílu?

Chudí a malí jsou podle Ježíše Boží vyvolení a upřednostnění příjemci jeho evangelizace. I Pavel říká, že v prvních společenstvích bylo jen málo bohatých a učených, mocných a urozených. Mnoho lidí žije dnes na pokraji chudoby a platí to především pro Afriku, kde de Foucauld žil mezi chudými. Můžeme jen doufat, že jeho prohlášení za blahoslaveného nám zdůrazní nutnost brát vážně chudobu materiální i duchovní a ukáže nám naši odpovědnost dávat světu odpověď způsobem svého života.

30giorni 1/2, 2005 (Kráceno)

K eucharistické výchově našich dětí na příkladu blahoslavených dětí z Fatimy

Podle Mons. Antonia dos Santos Marto, biskupa ve Viseu, představují zjevení anděla dětem ve Fatimě a poslední zjevení v Tui vstupní bránu a svorník těchto zjevení. Do tohoto rámce jsou celá fatimská zjevení zarámována a eucharistické tajemství je uvedeno do hlubšího vztahu k tajemství Nejsvětější Trojice.

Než projdeme eucharistická zjevení dětem ve Fatimě, bude vhodné uvést jednu okolnost, o které hovoří sestra Lucie ve svých prvních vzpomínkách.

„Protože moje sestra patřila k bratrstvu Srdce Ježíšova, brala mě vždy s sebou, když byla slavnost prvního svatého přijímání dětí, abych obnovila svoje první svaté přijímání. Jednou vzala moje tetka také svoji malou dceru, aby viděla tuto slavnost. Maličká viděla anděly, jak sypou květy. Od té doby se od nás oddělovala, když jsme si hráli, sbírala do zástěry květy a sypala je na nás.

- Hyacinto, proč to děláš?
- Dělám to jako malí andílci. Sypu květiny.

Moje sestra měla tehdy na starosti slavnosti, myslím, že to bylo Boží Tělo, a vždy vybrala a oblékla několik malých andílků, kteří směli jít vedle baldachýnu a sypali květiny. Protože já jsem byla jednou z vyvolených, vyprávěla jsem Haycintě o blížícím se svátku, kdy jsem měla Ježíši sypat květiny. Hyacinta mě

požádala, abych poprosila sestru, aby i ona mohla jít a sypat květy. Přednesly jsme tu prosbu spolu. Moje sestra souhlasila. Vyzkoušela jí jedny šatičky. Při zkouškách nám vysvětlila, jak máme Ježíškovi sypat květy. Hyacinta se zeptala:

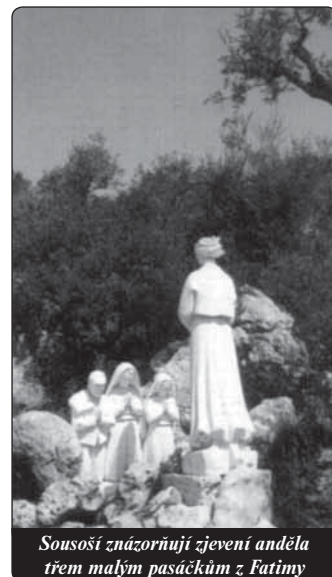
- A uvidíme ho?
- Ano, odpověděla sestra, - pan farář ho ponese.

Hyacinta zajásala radostí a stále se vyptávala, kdy už bude slavnost.

Konečně nadešel vytoužený den a maličká byla bez sebe radostí. Postavili nás obě vedle oltáře a při procesii vedle baldachýnu, každou s košíkem plným květů. Na místě, které mi sestra označila, jsem vysypala své květy. Ale i když jsem dávala Haycintě všemožná znamení, nepřiměla jsem ji k tomu, aby vysypala alespoň jeden květ. Dívala se ustavičně na pana faráře a nic víc. Po obřadu před kostelem se sestra zeptala Hyacinty:

- Proč jsi nesypla Ježíškovi žádné květy?
- Protože jsem ho neviděla.

Pak se zeptala mne:
- Ty jsi viděla Ježíška?
- Ne. Ale copak nevíš, že Ježíška v Hostii nevidíme, že je tam ukrytý? Je to Ježíš, koho přijímáme ve svatém přijímání.

Sousoší znázorňují zjevení anděla třem malým pasáčkům z Fatimy

- A ty s ním mluvíš, když jdeš ke svatému přijímání?

- Ano.
- A proč ho nevidíš?
- Protože je skrytý.
- Poprosím svou maminku, abych také směla jít ke svatému přijímání.

- Pan farář to nedovolí, protože nemáš ještě deset let.

- Ale ty jsi také nebyla tak stará a mohla jsi jít ke svatému přijímání.

- Protože jsem znala celý katechismus, ale ty ho neznáš.

Poprosili mě pak, abych ji učila. Tak jsem se stala katechetkou mých dvou kamarádů, kteří se učili s velkým nadšením.

I když jsem dovedla odpovědět na všechny jejich otázky, vzpomínám si, že jsem se omezila jen na některé věci z mého katechismu, takže mi Hyacinta řekla:

Portréty Hyacinty a Františka na průčelí baziliky ve Fatimě

- Nauč nás toho víc, ty věci už známe.

Musím se přiznat, že jsem nevěděla, jak odpovědět jejich konkrétní otázky, a řekla jsem:

- Popros svou maminku, ať tě vezme do kostela, aby ses naučila také něco jiného.

Protože obě děti měly velikou touhu jít k svatému přijímání, šly za matkou a přednesly jí prosbu. Matka souhlasila, ale nechala je tam jít jen několikrát, protože si myslela:

- Do kostela je příliš daleko a pan farář vám dá svaté přijímání teprve tehdy, až budete mít deset let.

Hyacinta mi stále kladla otázky o ukrytém Ježíši a vzpomínám si, že mi jednou řekla:

- Jak může jít tolik lidí najednou přijímat skrytého Ježíše: To dostane každý jenom kousíček?*

* * *

Biskup Antonio dos Santos Marto píše:

„Při prvním zjevení udělil anděl vizionářům ducha smíru ve víře, naději a lásce a probudil v nich tohoto ducha prostou a krásnou modlitbou:

»**Můj Bože, věřím v tebe, klaním se ti, doufám v tebe a miluji tě. Prosím o odpuštění za všechny, kteří nevěří, neklanějí se ti, nedofají v tebe a nemilují tě.**«

Při druhém zjevení v nich probudil ducha oběti. Při třetím zjevení vysvětluje a konkretizuje třem dětem ducha oběti v trinitární eucharistické dimenzi skrze modlitbu a svaté přijímání. Držel v ruce kalich a nad ním hostii, ze které padaly do kalicha kapky krve. Pak nechal kalich a hostii ve vzduchu stát, klekl si na zem a třikrát opakoval:

»**Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý, v nejhlubší úctě se ti klaním a obětují ti drahocenné tělo, krev, duši a božství našeho Pána Ježíše Krista přítomného ve svatostáncích světa k odčinění za hanobení, svatokrádeže a lhostejnost, kterými je on sám urážen. Pro nekonečné**

Hyacinta Marto

František Marto

zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Panny Marie prosím tě o obrácení ubohých hříšníků.«

Pak se postavil, vzal znovu kalich do ruky, podal Lucii hostii a Hyacintě a Františkovi dal pít to, co bylo v kalichu, a řekl slova, která kdysi řekl Ježíš ve Večeřadle: »**Vezměte a pijte!**«

Lucie komentuje: „Moc Boží přítomnosti byla tak silná, že nás to úplně stravovalo a byli jsme málem zcela zničeni.“

Bylo to již při prvním zjevení Panny Marie 13. května 1917, kdy jim byla zjevena milost Boží ve formě zcela zvláštního intenzivního světla.

Světlo pronikalo jejich hrud hluboce do duše a dovolovalo jim vidět sebe v Bohu, který byl toto světlo. Děti vnitřně prosily: *Nejsvětější Trojice, klaníme se ti. Můj Bože, miluji tě v Nejsvětější Svátosti.*

A pak zde máme poslední zjevení v Tuy (viz obrázek). Jaký je to svorník! Uzavírá celé poselství a shrnuje v tomto silném vidění v jediném pohledu tajemství Nejsvětější Trojice, výkupnou obět kříže, eucharistickou obět a jedinečnou přítomnost a spoluúčast Panny Marie na kříži.

„Náhle se celá kaple rozjasnila nadpřirozeným světlem, na oltáři se objevil kříž ze světla, který sahal až ke stropu. V jasném světle jsem viděla v horní části kříže tvář a horní část lidského těla, před hrudí holubici taktéž ze světla a na kříži bylo přibité tělo jiného člověka. Poněkud níže pod pásem se ve vzdu-

chu vznášel kalich a velká hostie, na kterou padaly kapky krve, které vycházely z tváře ukřižovaného a z jeho rány na hrudi.

Z hostie kapaly kapky krve do kalicha. To je tajemství lásky, které slavíme v Eucharistii.“

* * *

P. Kondor ve své knize píše:

Jako dítě jsem se učil v mé rodině a v hodinách náboženství, že Ježíš je přítomen v Eucharistii, a od té doby věřím v tuto přítomnost. Když nyní slavím jako kněz mši svatou, jsem vždy hluboce dojat a žasnu nad chlebem života a kalichem spásy, které se nacházejí v mých rukou.

Víra ve skutečnou přítomnost Ježíše v Hostii byla také pro mne v mém kněžském životě tím nejdůležitějším.

Poslední zjevení v Tuy

Podle svatého Pavla je jeho *Tělo Duch, který oživuje* (1 Kor 15,45), a není ohraničen časem a prostorem. Může být, kde chce. Může působit nebo se zjevit, kdy a kde chce. Tak se může podstat-

ně spojit s dary na oltáři a proměnit je v sebe, ve svou božskou oslavenou lidskou skutečnost. To je základ naší víry. On vstupuje do vztahu s posvěcenými dary, je v nich pro nás přítomen, abychom se my spolu s ním ustavičně obětovali Otci.

Tak se „celé lidstvo stává obětí milou Bohu“, říká II. vatikánský koncil. „Jako záruku naší naděje a pokrm na cestu zanechal nám Pán sebe sama ve svátosti, ve které se přirozené prvky, připravené člověkem, mění v jeho tělo a krev, aby se staly předchůtí nebeské hostiny.“

Jak velkým příkladem jsou pro nás blahoslavené fatimské děti! Mluví o tom svědek nejvíce povoláný, sama sestra Lucie.

1. srpna 1955 se shromáždili v hovorně karmelitánského kláštera v Coimbre členové církevního soudu, aby vyslechli svědeckou výpověď *sestry Lucie od Ježíše a Neposkvrněného Srdce* v procesu blahořečení služebníků Božích Františka a Hyacinty Martových. Nikdo nepochyboval o věrohodnosti jejich výpovědi. Nakonec byly její výpovědi hlasitě přečteny a Lucie je pod přísahou potvrdila.

Ve svědectví o Františkovi říká: „František projevoval velkou úctu k Nejsvětější Svátosti. Vždy, když měl k tomu čas, navštěvoval Ježíše v kostele. Především v době, když přestal být pasáčkem, protože byl churavý a pro tělesnou slabost nemohl chodit do školy, bylo pro něho největší radostí, když mohl doprovázet Hyacintu a mne do Fatimy. Pak mohl zůstat u skrytého Ježíše v kostele, zatímco my jsme byly ve škole. Důvodem, proč nemohl chodit do školy, bylo, že nesnesl pro svou slabost hluk, jaký dělali spolužáci.

Tehdy byl kostel v přestavbě a Nejsvětější Svátost byla provizorně na malém oltáři vzadu v kostele, kde je dnes křtitelnice. František se tam skryl mezi svícenou vodou a oltářem. Tam jsme ho pak našly, když jsme se vracely ze školy, abychom ho

vyzvedly. Byly to pro něho nádherné chvíle, které mohl strávit před skrytým Ježíšem.

Projevoval také velké přání, aby mohl přijmout svaté přijímání, a bylo mu velice líto, že pan farář to nechtěl dovolit, dokud nebude mít deset let. Čekal toužebně na ten den, kdy bude moci přijmout Eucharistii. Musel však čekat až na slavnostní první svaté přijímání všech dětí. Mezitím onemocněl a nemohl chodit na výuku, od které ho pan farář neosvobodil. Tak se mu dostalo té milosti až v předvečer jeho smrti. Měl velkou radost z toho, že mohl přijmout svaté přijímání z ruky anděla. Ptal se, zda andělé podávají svaté přijímání i v nebi. To by pak mohl k svatému přijímání chodit každý den.

Ptal se také, zda je Ježíš i v nebi tak skrytý v hostii, nebo je ho možno vidět. A řekl, že kdyby ho mohl vidět, pak by nevěděl, jak by ho mohl přijmout ve svatém přijímání.

Ještě předtím, než onemocněl, přál si přijmout svaté přijímání. Staral se o to, aby se na to připravil, a učil se s velkým zájmem katechismus. Nedělal mu to těžkosti, protože byl na svůj věk velmi inteligentní, aby dobře porozuměl smyslu.

Zpočátku řekl, že nemůže pochopit, jak může Bůh, který je tak velký, přebývat v tak malém svatostánku. Také nechápal, proč ho nemůže vidět a mluvit s ním, když je skutečně živý.

I když František katechismus znal, kvůli věku, který pan farář požadoval, mohl přijmout svaté přijímání až v létě 1918. Farář však byl poněkud bezradný kvůli zjevením. Nevěděl, co si má o tom myslet. Proto se rozhodl přesunout svaté přijímání až na další rok. Pro Františka to byla tvrdá zkouška. Ale přijal ji odevzdaně a obětoval ji Bohu za obrácení hříšníků. Ptal se mě příležitostně, zda při svatém přijímání pociťuji totéž, co při přijímání od anděla. Řekla jsem mu, že je to úplně jiné, protože nic nevidíme a neslyšíme. Přes-

OHROŽENÍ KŘEŠŤANĚ

Turecko chce vyhostit jednu rodinu iránských utečenců, kteří přestoupili ke křesťanství, zpět do Íránu. Ovdovělá matka a tři dospělá děti musejí do 20. října opustit Turecko. V Íránu musí rodina vzhledem k odpadu od islámu počítat s uvězněním a odsouzením k smrti. Referuje o tom pomocné dílo „Open Doors“.

CÍRKVE V USA ROSTOU BEZ CÍRKEVNÍ DANĚ

Americký vědec v oboru náboženství a jeho role ve společnosti Luis Lugo uvedl ve své přednášce v Berlíně, že v USA nikdy žádná církev nebyla státní ani nebyla podporována z veřejných prostředků. Křesťanské obce nemohly nikdy počítat se zajištěným finančním zdrojem. Musely se od počátku učit, jak správně oslovit veřejnost. Naučily se pracovat s malými skupinami. Takřka všechny církve v USA nabízejí přistěhovalcům kurzy anglického jazyka.

70 % amerických občanů si přeje mít věřícího prezidenta. Bez ohledu na náboženskou příslušnost musí zastávat pevné morální hodnoty. I po 11. srpnu se těšili v USA větším sympatiím věřící muslimové než ateisté.

Náboženství je pro Američany důležitější než pro Evropany. O důležitosti náboženství je přesvědčeno 90 % Američanů. V Evropě činí toto procento jen 20 %. Američané se domnívají, že je dobré, když církve nejsou nijak spojeny se státem.

* * *

Vlivný vatikánský časopis *Civiltà Cattolica* se vyslovil pro zákaz boxu jakožto legalizované formy pokusu o vraždu. Článek pod titulem „Nemorálnost profesionálního boxu“ srovnává tento druh sportu s krvavými gladiátorskými zápasy ve starověkém Římě. Připojen je dlouhý výčet smrtelných případů za posledních sto let.

to František řekl, že by velice rád přijal svaté přijímání.

Této milosti se mu dostalo v předvečer odchodu do nebe. Připravoval se na to velice pečlivě, vyzpovídal se 2. dubna a 3. dubna přijal viaticum z rukou farářova zástupce, protože farář tehdy odejel. Zemřel 4. dubna 1919 ve velké radosti,

že mohl přistoupit k svatému přijímání.“

14. února vypovídala Lucie pod přísahou v procesu blahorečení Hyacinty o její účtě k Nejsvětější Svátosti. Řekla:

„Byla si vědoma skutečné přítomnosti Ježíše v posvěcené hostii a nazývala ho – skrytý Ježíš. Navštěvovala Nejsvětější Svátost

HRUBÉ PORUŠOVÁNÍ LIDSKÝCH PŘÁV V ČINĚ

Úřady pro plánování rodiny v Číně přiznaly, že v provincii Shandong dochází k nuceným potratům a nucené sterilizaci žen, ke které nutí vládní zástupce. Vedoucí oddělení pro plánování rodiny oznámil, že byl ustaven vyšetřovací tým, který má tento stav prošetřit.

První výsledky prokázaly, že tato ilegální praxe rodinného plánování, omezující lidská práva, skutečně existuje. Odpovědné osoby byly zbaveny svého úřadu a jsou ve vyšetřovací vazbě. Komise bude školit všechn personal a dbát o to, aby porušování lidských práv bylo napraveno.

Ve jmenované provincii bylo v posledním roce nuceně sterilizováno více než 7 000 osob. Jedním ze svědků je 24letá Li Juan z Linyi. Byla přinucena dva dni před porodem k potratu své dcery. Slepý zemědělec Chen Guangchen shromáždil řadu zpráv, které chce předložit vládě k hromadné žalobě. Tento aktivista poskytl řadu rozhovorů diplomatům a politikům.

v kostele před vyučováním a po něm, dokud pravidelně chodila do školy. Když onemocněla, školu nenavštěvovala, i když ještě byla schopná chůze, protože by to jejímu zdraví mohlo uškodit. Několikrát s matčiným dovolením zašla se mnou do Fatimy. Zatímco já jsem byla ve škole, vstoupila do kostela a setrvala tam, až jsem se vracela ze školy. Aby ji lidé neviděli a neobtěžovali, schovávala se na moji radu na kazatelně. Po vyučování jsem pro ni přišla, zavolala jsem ji a spolu jsme se vrátily domů. Měla velkou touhu, aby mohla přistupovat ke svatému přijímání.

Byla smutná, že to není možné, protože tehdy byl u nás obyčej, že děti mohly jít k svatému přijímání, až dosáhly věku deseti let. Proto nemohla ve Fatimě přistoupit k sv. přijímání. Ale přijímala několikrát v Lisabonu, a měla z toho velkou radost. Byla také velice šťastná, že jí anděl přinesl sv. přijímání.

Když už byla těžce nemocná, chodila jsem ji navštěvovat. Prosila mě, abych vyřídila Ježíši pozdrav, když půjdu do kostela. A když věděla, že jsem byla u svatého přijímání, položila mi hlavu na hrud' a říkala, že tam mám skrytého Ježíše.

Hyacinta mluvila o skrytém Ježíši přirozeně s velkou úctou, odevzdaností a láskou. Slyšeli jsme od ní následující větu: »Mám tak velkou radost z našeho Pána! Kdyby nás zabili, mohlo by nám to být jedno. Přijďeme tak rychleji do nebe. Miluji velice našeho Pána. Nikdy mě to neunaví říkat mu, že ho mám ráda.« Komentovala slova Panny Marie z posledního zjevení: »Neurávejte našeho Pána, který je tolik urážen!« a dodala: »Naše milá Paní nás o to tolik prosí, a lidé přesto dále hřeší!«

Cítila se velice spojená s ukřižovaným Pánem, zvláště během své nemoci. Držela kříž v ruce, dívala se na něho dlouze, plakala a stále ho líbala.“

Pramen: Luis Kondor, *Die seligen Francesco und Hyacinta Marto*, 4/5 2005

Svatý František a Eucharistie

Svatý František z Assisi velice miloval liturgii a z ní čerpal sílu pro svůj duchovní život. A chtěl, aby tomu tak bylo i u jeho bratří. Stanovil, že se má používat liturgie papežského dvora, a chtěl, aby františkáni přispívali k jejímu všeobecnému rozšíření. Právě jejich vlivem a skrze revizi breviáře a misálu, kterou provedl P. Aimone da Faversham, se misál a breviář františkánů stal misálem a breviářem celé církve. Františkánský řád se zrodil ve chvíli, kdy se vytratila spoluúčast věřících na liturgii.

Úcta k Eucharistii poklesla

V tomto kontextu tím více vystupuje do popředí láska sv. Františka k Nejsvětější Svátosti. Z toho vzešel kult jako jasné dědictví synů sv. Františka. Středem Františkova života byl Kristus z evangelia, kterému se chtěl ve všem podobat jako „nejvyššímu Božímu Synu“, jehož „Nejsvětější Tělo a Krev jsou svěřeny pouze vysvěceným kněžím, aby jimi přisluhovali ostatním.“ Odtud také vycházela velká úcta sv. Františka ke kněžím, jeho starost o obnovu zchudlých kostelů, jeho touha být denně přítomen mši svaté, neboť pokládal za „projev neúcty neúčastnit se mše svaté každý den, pokud to jen čas dovoluje“, jak zaznamenal jeho životopisec Tomáš z Celana. František usiloval o to, aby k této velké úctě přivedl i druhé. Protože byl plný této úcty, dával v oběť všechny své údy, a když přijímal obětovaného Beránka, obětoval svého ducha v onom ohni, který stále planul na oltáři jeho srdce. Jednou poslal své syny do světa se vzácnými pixidami, aby cenu našeho vykoupení umístili na co nejdůstojnější místo všude tam, kde najdou, že je přechovávána v nedostatečné úctě.

Mimoto František požadoval, aby všichni měli v úctě kněžské ruce, protože jim byla svěřena božská moc posvěcovat druhé.

Říkal: „Kdyby se mi stalo, že bych najednou potkal kněze a svatého Vavřince, pozdravil bych nejdříve kněze a pospíšil bych si, abych políbil jeho ruce. Řekl bych: – Počkej, svatý Vavřince, protože ruce tohoto kněze se dotýkají Slova života a mají nadlidskou moc.“

Prekvapení při adoraci

Můžeme konstatovat v této souvislosti několik prvků: obdivuhodnou úctu k eucharistickému tajemství jako výrazu Boží dobrotivosti; každodenní účast

Uzdravení chromého, Bonaventura Berlinghieri (1235–1274), Lipsko

na mši svaté; sebeobětování ve ztotožnění s obětí Kristovou, takže se stával živým oltářem, a to se mi jeví u Františka jako nejvýznamnější aspekt.

Eucharistie jak při jejím slavení, tak i potom ve své spaso-

nosné skutečnosti, ať už v osobách, předmětech nebo místech, která ji obklopují, je pro Františka předmětem pohledu hluboké víry, lásky a úcty, protože tento světec se ztotožňoval se samotným eucharistickým tajemstvím. Svátý František nacházel v Eucharistii, svátosti a oběti, nejen pokrm pro svou osobní zbožnost, ale viděl v ní reálně střed víry a křesťanského života, jemuž slouží kněžství a veškerý kult. Viděl v Eucharistii prodloužené vtělení a vnímal ji jako univerzalitu a věčnost

Péče o chudé, Bonaventura Berlinghieri (1235–1274), Lipsko

Kristovy oběti, cítil nezbytnost spojit se s ní. Jeho velká úcta k eucharistickému tajemství ho vedla k modlitbě těmito slovy: *Klaním se ti, Pane Ježíši Kriste, ve všech chrámech, které jsou na celém světě, a dobrořečím ti, že*

jsi svým svatým křížem vykoupil svět. Tato modlitba, kterou světec složil, má jedinečnou eucharistickou a liturgickou příchutí a je v ní vzácná moudrost františkánské modlitby.

Františkova víra objímala všechna vnější znamení Kristovy přítomnosti a spojovala v sobě modlitbu, klanění, chválu, Eucharistii a kříž. Pro Františka tedy přijímání Těla a Krve Kristovy nebylo nikdy jen osobní setkání s Kristovou Duší, nýbrž byla to spoluúčast a spojení celé jeho osoby s Kristovým umučením, které se ve mši svaté oslavuje. Kristus přítomný v eucharistickém tajemství není Kristus zbožné vzpomínky, nýbrž je to Kristus živý a oživující v plnosti té slávy, jaká „naplňuje přítomné i nepřítomné, kteří jsou jí hodni.“

Eucharistie jako pozvání ke ztotožnění s Kristem je zpřítomnění vtělení a umučení: je to pozvání k radikálnímu následování chudého Krista. „Ó, vznešená pokoro! Ó, pokorná vznešenosti, ve které se Pán vesmíru, Syn Boží a Bůh tak pokořuje a skrývá pro naši spásu ve zdání chleba! Pohled'te, bratři, na Boží pokoru, otevřete před ním své srdce, pokořte se také vy, aby vás pozvedl. Nic svého si nenechte pro sebe, aby vás přijal celé ten, který se vám celý odevzdává.“

SVĚDECTVÍ ARCIBISKUPA ZE SYDNEY KARDINÁLA GEORGE PELLA

Mnozí synodální otcové hovoří o těžkostech, se kterými musejí bojovat. Některé z nich jsou ovšem důsledkem našich vlastních chyb.

Druhý vatikánský koncil přinesl velké pozhřebání, ale také zmatek, který způsobil především na Západě úpadek. Abychom se s těmito stíny vyrovnali, je třeba zachovat starou tradici a životodárnou kázeň povinného celibátu pro diecézní i řádové kněze. Byl by to vážný omyl tuto tradici ztratit. Způsobilo by to velký zmatek v misijních územích a nijak by to neposílilo duchovní život na strém kontinentu. Byl by to ústup od praxe, kterou žil sám Pán Ježíš Kristus, a oslabení významné hodnoty kněžského stavu.

Bohoslužby slova nesmí nahrazovat mši svatou tam, kde je k dispozici kněz. Zbytečná nahrazování toho druhu nejsou vedena hladem po chlebu života, nýbrž spíše ignorancí a dokonce nepřátelským postojem vůči kněžské službě a svátostem.

Z Maria Ausiliatrice 9/2005
přeložil-lš

Putování tučňáků

Do kin přichází úchvatný dokumentární film režiséra Luca Jacqueta o životě tučňáků císařských. Je to přímo dojmavý příběh lásky, odvahy a dobrodružství, který se už od pradávna odehrává rok co rok v Antarktidě, nejpouštěnější a nejnehostinnější části naší planety. Tento film není jen prostou dokumentací, ale hymnem o životě, který divákovi doslova bere dech.

Tučňák císařský je pták, který se podobá spíše delfínu než ptáku. Silný, hladký, protože ve vodě se pohybuje jako torpédo. Ale mimo vodu na ledě je veta s jeho elegancí. Působí jako nemotorný nešika, pro kterého je i malá překážka často nepřekonatelná.

A přesto opouští tento jedinečný pták vodu a putuje stovky kilometrů po věčném ledě. Jaký je smysl jeho putování? Přžití druhu.

Příběh druhu, který přináší pro lásku velké oběti

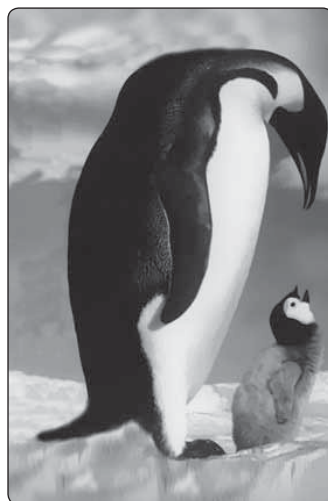
V únoru se antarktické léto chýlí ke konci a moře je volné. Obrovské stádo tučňáků císařských se půvabně vynoří z temných hloubek a vystoupí na světlém oplývající ledovou plochu. Tu a tam šíří gigantické ledové hory oslňující záblesky. V tomto dokonale temperovaném světě, kde se to hemží sépiemi a rybami, jsou tučňáčci domovem.

Jako torpéda se v březnu vrhají na ledovou pevninu z šedivého moře. Přistanou na měkkém sněhu, který pokrývá ledovou pláň sahající až k nedohlednému horizontu. Sotva

pocítí pevnou půdu pod nohama, začnou vytvářet malé skupiny. Černé skvrny v bílém světě. Tisíce se jich shromáždí na sněhu, aby se jako poutníci vydali husím pochodem na dalekou pouť k poutnímu místu a obrnou se proti extrémním teplotám, které na ně čekají. Na jejich hlavách s oranžovými skvrnami, které v rozptýleném světle fluoreskují, přistávají sněhové vločky, které netají.

Kolem Antarktidy začíná moře zamrzat...

Obrovská karavana, složená ze stovek tučňáků císařských, se vydává v této ledové poušti vysloveně pomalu vpřed, mlčky kladou jednu nohu vedle druhé. Táhne je to na místo, kde žádný jiný živočich nemůže v této době přežít. Daleko široko není nikoho, kdo by mohl ohrozit toto jejich strašné privilegium. Nemají však na vybranou – potřebují týdně, aby zde prožili své rituály lásky, a měsíce, aby vychovali své potomstvo. Na to jsou tři letní měsíce opravdu příliš krátké. Aby se mohli dále rozmnožovat, odeberou se proto tučňáčci každý rok na tuto pouť, a to

navzdory té nejkruťší zimě na naší planetě.

Počátkem dubna po konečném usilovném pochodu, který trvá několik dnů a během kterého musejí překonat četné překážky a nebezpečí, dospějí tučňáci konečně jako každý rok ke svému cíli. Na souostroví zeměpisného pólu, kde se tučňáci shromažďují, začíná čas lásky a vášnivého zpěvu. Každý jednotlivec prochází zástupem, zastavuje se, skloní něžně hlavu a vydává ze sebe křik jako trubka. Pak hlavu zvedne, vydá chřestivý zvuk a pokračuje v procházce, dokud se k němu někdo nepřipojí a neodpoví mu.

Následuje řada tanečních duetů. Celé tělo se houpá. Po zpěvu následuje extatické ustrnutí a tučňák stojí jako zkamenělý před svým životním partnerem. Říká se, že přesnost je zdvořilost králů – pro tučňáky císařské je tato přesnost nezbytná k přežití.

Rozmnožovací cyklus tučňáků se utváří jako závod s časem, ve kterém se počítá každá minuta. Seběmenší překážka, nejmenší nešikovnost – a rok je ztracen, lásku je nutno odložit na příští zimu. Netrvá to dlouho a celou kolonii se ozývají ohlušující výkřiky. Velice rychle se navzájem nacházejí páry, které si celou dlouhou dobu zůstávají věrné. I přes neuvěřitelný rámus každý tučňák registruje svého partnera a je schopen ho rozeznat mezi tisíci. Jediným výkřikem vydává ze sebe nejen svůj osobní „kód“, ale i své pohlaví a záměr dále se rozmnožovat. Po tanci, který obsahuje i kopulaci, vzdalují se menší skupinky směrem k horizontu. Jedná se o samice, které nenašly partnery a opouštějí kolonii, aby se včas vrátily k moři, než nastane nehostinná zima.

Měsíce duben a květen nemají zde žádné kouzlo. Noci trvají téměř čtrnáct hodin a mladý pár, který nemá co jíst, žije jen z čerstvého sněhu a lásky a tukových rezerv, které si nastřádal během prosince. Koncem května klade samice, která mezitím ztratila třetinu své tělesné váhy, jedno vajíčko, a to vestoje. Je to krajně kritický okamžik, protože vajíčko se nesmí válet po ledu. Během několika vteřin by bylo ztraceno. Samička je bere mezi své nohy a ukryje je v záhybu na břichu, který slouží jako líheň.

A tentýž den, kdy bylo vejce položeno, čeká pár další zkouška, která vyžaduje mnoho nežnosti a koordinace: předání vejce od matky k otci. Protože samec zhubl méně než jeho družka, převzme péči o líheň společného vejce. Je to úkol, který vyžaduje náležitou dávku odvahy a vytrvalosti. Více než 60 dnů stojí tiše za strašných klimatických podmínek. Jedinou útěchou je, že tak strádají všichni samci celé houfy.

Žádný z dvojice nesmí při předávání vejce zapomenout, že vejce je křehké a terén nejistý. Po četných zvoláních a tan-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

cích udělá samička krok zpět, nechá vejce na ledovci a sameček je ihned pomocí zobáku umístí na své nohy. Při sebe-menší chybě by vejce zmrzlo. Jak obtížný je to úkol, je zřejmé z četných zmařených vajec na okraji kolonie. Zeslabená nedostatkem potravy, ale přechodně zbavena zátěže může se nyní samička vydat na cestu k moři, aby konečně opět našla potravu. Nejdříve však následuje závěrečný zpěv, aby samička po svém návratu za dva měsíce svého partnera opět zaručeně našla. I dosud nenarozený potomek si musí zvykat na „výraz hlasu“ svých rodičů.

A opět stojí před samičkou dlouhá nebezpečná cesta.

Pro samce zatím začíná opravdové martyrium. Již dva měsíce neměli potravu a dva měsíce to bude ještě trvat, než dojde k opětovnému jídlu. S vejci na nohou tlačí se těsně jeden na druhého, aby zimu snáze přestáli. Vítr bičuje nemilosrdně celou svou silou. Jen dvě hodiny denně svítí slunce. Přitom se jedná o skutečně katastrofální větry, masy vzduchu nad Antarktidou doslova duní a valí se jako laviny. V blízkosti pobřeží dosahují rychlosti 250 km v hodině. Přitom ustavičně víří sněh. Ze vzdálenosti pěti metrů vypadá kolonie jako beztvářá masa.

Aby tomuto náporu mohli vzdorovat, tisknou se tučňáci stále více k sobě. Stojí hlava na hlavě, někdy až po deseti na jednom čtverečním metru. Přitom však téměř nepozorovaně ustavičně mění svá místa. Aby nemuseli jedni a titíž snášet ustavičně víchru na svých zádech, střídají se z okraje skupiny dovnitř a naopak, to vše neobyčejně něžně a disciplinovaně, protože při prudkém větru a nerovném terénu přistupuje ještě ta potíž, že při postoji na patách mohou snadno ztratit rovnováhu, když s vejcem na nohou balancují. Samice zatím putují

Pokračování na str. 12

uspořádaného celku vymezuje přesnou úlohu tak, aby celek plnil svůj stanovený cíl. Miliardy let fungující řád všehomíra, jehož hloubky se přes veškeré úsilí vědy ani není možno dopřít, by měl být pro člověka přesvědčujícím důkazem o nejvyšší moudrosti jeho Autora. Pohled na život kolonie tučňáků císařských je živou a výmluvnou ukázkou toho, co to znamená zachování řádu. V extrémních přírodních a životních podmínkách Antarktidy s minimálním stupněm volnosti je to obzvláště markantní. Porušení daného řádu by znamenalo pro tento rod nevyhnutelný zánik. Tito prazvláštní ptáci (kteří nás určitě neohrožují), mohou nám posloužit k užitečnému zamyšlení. Při pohledu na jejich celoroční životní koloběh se neubráníme pocitu, že nás tito polárníci doslova zahanbují tím, s jakou věrností, solidaritou, krajním sebeobětováním a přímo něhou usilovně pečují o své potomstvo a zachování svého rodu. Namítnete, že se řídí svým vrozeným pudem. A odkud je tento pud? Kdyby to měl být výsledek náhodné zkušenosti, zahynuli by dříve, než by k ní dospěli. Za jejich pudem stojí „inteligentní plán“, a součástí tohoto „inteligentního plánu“ je i řád Desatera. Tučňáci císařští oslavují Boha tím, jak v souladu se svým pudem zachovávají život svého rodu po tisíce let od pokolení do pokolení. Od člověk očekává Bůh mnohem vyšší způsob oslavy: obdaril ho svobodou a poznáním, aby vysoce inteligentní Boží řád uvědoměle poznával a svobodně zachovával. Mimo Boží řád může i člověk dříve či později najít jedině svou záhubu.

Evropanů se zmocnila panika. Více než obávaná ptačí epidemie se šíří strach z nečekaného ohrožení. Novináři mají postaráno o senzační titulky. Aby si obyvatelé ve vnitrozemí, kde zatím nehrozily hurikány ani ničivá zemětřesení, necítili tak sebe-

jistí, starají se média o atmosféru strachu pod titulem „ptačí chřipka“. Dokonce si někteří odborníci pospíšili a vypočítali, kolik milionů lidí by mohlo obávanou pandemií zaplatit životem. Smrt se představuje jako zákon, kterému ani největší liberál nemůže upřít poslední slovo.

Je to však poněkud krátkozraký strach. Desítky případů, které zatím zemřely na obávanou ptačí diagnózu, vyvolávají větší hrůzu ze smrti než miliony těch, kteří umírají na následky kouření. Ačkoliv nikoho nenapadlo pustošit tabákové plantáže nebo trafiky, dali se lidé do bezhlavého ničení ptačích hnízd a dělají si zásoby očkovací látky, jejíž účinnost je v tomto případě málo pravděpodobná. Světová zdravotnická organizace bije na poplach. Jejím posláním je chránit zdraví a život lidí. Lidé však už nyní v milionech umírají na zcela jiné prapodivné zbytečné diagnózy: umírají na následky hladu a umírají v milionech na lékařský „zásah“ ještě dříve než spatřily světlo tohoto světa. Vysvětluje se to také tvrzením, že nám hrozí přelidnění. Je-li tomu opravdu tak, nemohla by nová epidemie zeměkouli odlehčit? Proč by to museli být vždy jen ti bezbranní, kteří mají být obětováni na oltář blahobytu? Proč by nemohla být ptačí chřipka součástí přirozené selekce, tak horlivě zastávané současnou ateistickou vědou?

Vakcína proti chřipce ovšem není zárukou nesmrtnosti, zvláště ne v době, kdy si člověk nemůže být jist, zda se vrátí živ a zdrav z docela nevinné nedělní vycházky. Nezadržitelně se totiž šíří daleko nebezpečnější epidemie, a to je epidemie naprosté

nevězanosti a cynické bezohlednosti. Zločinů, z jakých jsme kdysi mohli podezřívát profesionální padouchy nebo duševně choré osoby, se dopouštějí mladiství i děti prostě jen tak, aby si je vyzkoušeli. Stalo módou zkusit, jak chutná hřích, tak vytrvale v médiích stavěný na odív, a to zcela bez ohledu na to, jaké to má následky. Podporovat názory, že každý má právo si **všechno** vyzkoušet, může jen blázen, kterému nedochází, že je to projev extrémního a bezohledného egocentrismu. Mladému studentovi, který si jen tak zkusí, jak je to, když někdo zabije člověka, se to po prvním úspěšném pokusu zřejmě docela zalíbí, takže ve svém vražedném experimentování bez zábran pokračuje.

Máme s tím co do činění dokonce i mezi věřícími křesťany. Dívka z katolické rodiny si jde vyzkoušet, jaké to je, když člověk šlape před očima veřejnosti po Božích přikázáních, a podílí se aktivně na propagaci nemravnosti a pohoršení, a zalíbí se jí to do té míry, že by v tom chtěla dále pokračovat. (Najdou se dokonce naivky, které to pokládají za formu apoštolátu!) To, co nás bezprostředně ohrožuje, je epidemie nezodpovědnosti, hluboké neznalosti a nevědomosti v oblasti nejzákladnějších pravd, spojené navíc bohorovnou sebejistotou, která za to nejsvětější a nejnedotknutelnější pokládá nikoliv Boží zákon, ale právo každého člověka hlásat jakýkoliv nesmysl. Pokud si takto počínají ti, kteří Boha neuznávají, odpovídá to jejich bytí mylnému přesvědčení o suverenitě člověka. Ale pokud si tak počíná věřící, pak si udělal z Boží naprosté svrchovanosti ochrannou známku na potvrzení něčeho, co si ve skutečnosti vymýšlí sám. Křesťanská média si nemohou počínat stejně jako světská média, pokládat veřejné mínění za platnou normu a dávat mu volný a nekontrolovaný průchod. Šíří tak nezodpovědně nebezpečný morální chaos.

-red-

Pokračování ze str. 11

k moři polární tmou. Cesta je všechno jiné jen ne jednoduchá, protože terén ledovce není žádná vyhlazená plocha. S námahou překonávají hrboletý povrch, rýhy zvané sastrugi a proudnicovitě vyvýšeniny ledu. Ale nejnebezpečnější jsou „řeky“, dlouhé spojnice mezi krami, mezi kterými je možno vidět někdy mořskou vodu. Před každou z nich zůstává skupina tučňáků dlouho stát. Konečně se jeden z nich vydá do nebezpečné zóny, za ním druhý a třetí...

Samice tučňáků jsou tak vysílené, že některé z nich cestu ledovým světem nepřežijí. Když už mají za sebou vzdálenost 200 km, která kolonii dělí od moře, musí dávat pozor na mořské leopardy, kteří také hledají potravu.

V zóně bez ledu stačí samicím několik týdnů, aby opět nabýly sil a udělaly si zásoby potravin, kterými musí zásobit svá mláďata. Zde se tučňáci opět mění ve vynikající potápěče, kteří se potápějí až do hloubky 50 m.

Samice zde zůstanou tak dlouho, až se zcela obnoví jejich tukové zásoby a v jejich voleti je dostatek potravy. Následuje návrat ke kolonii, kde najdou svůj dorost a zásobí ho potravou. Je polovina července. Samci stále hladoví s vejci na nohou.

Mezitím zavládne věčná noc. Vítr dosahuje svého vrcholu. 120 dnů tučňák nic nežral, 64 dnů zahřívá vejce při konstantní teplotě +35°C.

Konečně se mládě klube. Kromě toho, že dorost má hlad, musí být chráněn před chladem a větrem. Zvláštní sekrety, které samec vylučuje, na dlouho nevydrží. Když matka nechá na sebe dlouho čekat a je to někdy otázka několika dnů, ukončí otec své „krmení“ a přenechá potomka jeho osudu. Otec se musí také vydat k moři, dokud má tolik sil, aby přestál útrapy této cesty.

Konečně dorazí samice ke kolonii se třemi až čtyřmi kilogramy potravy ve svém vaku, na

jde mezi tisíci ostatními svého partnera a dojde opět k výměně rolí. Matka krmí své mládě. Když je mládě poprvé nasyčeno, změní opět rodiče se stejnou opatrností jako dříve. Kdyby byl vystaven hladu příliš dlouho, byl by to jeho konec.

Konečně může otec opět měsíc také na sebe a nyní se vydá sám lehčí o 12 až 15 kg na cestu k moři. Před odchodem musí však ještě splnit důležitou úlohu. Musí seznámit potomka se svým hlasem. Až se bude otec vracet, budou všichni mladí ve „školce“ a budou si podobní jako vejce vejci. Mládě musí po návratu bezpečně poznat svého otce.

Cesta samců je stejně neokonečná a nebezpečná jako cesta matek. Když se špatné počasí příliš protáhne, stoupne podíl tučňáků, kteří nepřežili. To je také důvod, proč je samicěk v kolonii přespočet. Po přibližně dvaceti dnech nepřítomnosti se samci vrací koncem srpna ke kolonii. Matka pak ihned nastupuje cestu za potravou pro potomka, který se zatím zahřívá ve školce mezi ostatními malými tučňáčky. Otcové a matky se střídají tak dlouho, až je dorost natolik vyspělý, aby se mohl žít sám.

Uprostřed prosince se voda opět mění v ledovou pláň. V kolonii se mláďata odvažují stále více vzdalovat od rodičů a tlačí se stále hlouběji do houfu dospělých. K matce se vrací jen pro potravu. Hejna dravých ptáků se snáší na kolonii každý den a odnáší si svůj podíl z osaměle stojících mláďat. Je skličující, že se dravci vrhají na živé, ačkoliv je kolem na ledě plno mrtvých. Bohužel zmrzlá mláďata není dravec schopen požívat.

Během tří týdnů jsou mláďata dosti velká a váží kolem 15 kg, jsou schopná se potápět a lovit ryby. Než však je dorost zcela samostatný, trvá to čtyři další roky.

Je únor, léto a idylické dny jsou sečteny. V březnu začíná životní kolotoč znovu...

Podle Kath-net

Kanonizace svatých v průběhu staletí (dokončení)

Papežské kanonizace

Papežové se starali o přípravu případů beatifikace a kanonizace prostřednictvím Kongregace pro obřady, kterou ustanovil papež Sixtus V. roku 1588 konstitucí *Immensa aeterna Dei*.

V roce 1969 Pavel VI. tuto kongregaci rozdělil na Kongregaci pro kauzy svatých a Kongregaci pro božský kult. Procedura blahorečení a svatořečení byla upravena 19. března 1969 v *motu proprio* Pavla VI. *Sanctitas clarior* a 25. ledna 1983 ji doplnil Jan Pavel II. apoštolskou konstitucí *Divinus perfectionis magister*.

Oba procesy, onen diecézní a onen apoštolský, které mají prověřit existenci pověsti mučednictví nebo svatosti, byly v této instrukci sjednoceny do jediného procesu, který vede biskup, jehož řádná svěřená autorita je potvrzena a povýšena delegovanou autoritou apoštolskou.

Papežská kanonizace je akt definitivního soudu, kterým papež vyhlásuje, že služebník Boží, který byl již předtím prohlášen za blahoslaveného, je nyní zapsán do seznamu svatých a je uctíván nadále v celé církvi kultem, který se nazývá dulia.

Svatost je specifická vlastnost katolické církve. Svatý je její zakladatel, svatá je její nauka, svatý je cíl, ke kterému směřuje, svatí jsou její členové díky křtu vody, krve nebo touhy.

Soudcem této svatosti je výlučně papež. Právo rozhodnout, kdo má být uctíván jako svatý, náleží pouze jemu. Podle jednohlasného souhlasu teologů kanonizace svatých spadá do jeho neomylnosti. Není myslitelné, řečeno teologicky, aby papež mohl vystavit účtě někoho, kdo ještě nedosáhl nebeské slávy.

I při vědomí, že Svatého otce při výkonu jeho nejvyššího úřadu osvěcuje a vede Duch Svatý, musíme uznat, že je nezbyt-

né šetření, zkoumání a ověřování života, díla, spisů a ctností služebníků Božích, aby byl prakticky vyloučen v procesu omyl. Ostatně dříve, než je blahoslavený prohlášen za svatého, požaduje se, abychom obdrželi od Boha zázraky, které prošetřují také zvláště jmenovaní lékaři a chirurgové, tři nebo více kardinálů a odborní poradci, kteří spolupracují s Kongregací pro svatořečení. Poslední z takových poradců předsedá sám papež.

Tři konzistoře

Jakmile jsou schváleny zázraky a promulgován dekret, ve kterém se potvrzuje, že je možno pokračovat s jistotou v procesu kanonizace, je celá otázka zkoumána třemi konzistořemi.

1) Konzistoř uzavřená, ve které kardinálové přebývající v Římě a opatření dokumenty týkajícími se života blahoslaveného odpovídají papeži: *Placet* nebo *Non placet*.

2) Druhá konzistoř je veřejná a slavná a účastní se jí také biskupové přítomní v Římě a velvyslanci katolických států, akreditovaní u Svatého stolce. Jeden z konzistoriálních advokátů provede výklad života a zázraků blahoslaveného a žádá o jeho kanonizaci. Sekretář mu odpoví jménem papeže: vyzve přítomné, aby prosili o božské světlo v modlitbě a v postu dříve, než biskupové a kardinálové předloží svůj návrh.

3) K tomuto cíli se schází třetí poloveřejná konzistoř, na kterou kromě biskupů a kardinálů přítomných v Římě jsou pozváni i opati (abati nulius), aby po zvážení života a skutků blahoslaveného připojili svou přímluvu. Tuto poslední konzistoř uvádí a uzavírá krátkou promluvou papež, který oznámí den, ve kterém se v bazilice sv. Petra uskuteční slavnostní akt kanonizace neboli svatořečení. Od tohoto

okamžiku může být světec uctíván v celé církvi slavením mše svaté, stavbou chrámů a oltářů k jeho poctě a může být zobrazován se svatozáří kolem hlavy.

První historicky jistou papežskou kanonizaci provedl Jan XV. 31. ledna 993 během synodu v Lateránu a prohlásil při ní za svatého Oldřicha, biskupa z Augusty.

Mnozí jsou přesvědčeni, že kanonizovaných byly celé tisíce. Skutečnost je jiná, protože opravdu heroická svatost je ojedinělá. Do roku 1990 bylo formálně papežem kanonizovaných svatých 644. Z toho jsou 123 Italové, 96 Vietnamců, 93 Jihokorejců, 91 Francouzů, 61 Španělů, 54 Angličanů, 22 Ugandců, 20 Holanďanů, 17 Japonců, 15 Němců, 8 Irů, 7 Poláků, 4 Portugalci 2 Belgičané, 2 Švýcaři a další.

Světců pocházejících ze šlechtických rodin je asi 100. To je značný počet, když uvážíme, jak obtížné je zřít se bohatství z lásky k nebeskému království. Žen kanonizovaných bylo 80. Ze statistik vysvítá, že od r. 1860 do roku 1990 Pius IX. svatořečil 52 osob, Lev XIII. 18, Pius X. 5, Benedikt XV. 2, Pius XI. 33, Jan XXIII. 11, Pavel VI. 83 a Jan Pavel II. 482 blahoslavených.

Čím se svatí vyznamenali?

Všichni ti, kteří dospěli k úctě oltáře, žili v dokonalosti podle evangelických rad, praktikovali ctnosti hrdinským způsobem, zvláště víru, naději a lásku. Každý z nich se vyznačoval nějakou zvláštní ctností. Všichni tedy se vyznačují třemi základními aspekty asketicky-mystického života:

1) Především byli světci lidmi ustavičné modlitby. Pochopili a dokonale praktikovali výzvu svatého Pavla: Bud'te vytrvalí v modlitbě, bud'te při ní bdělí a vděční (Kol 4,2). Aby to zachovali, mnozí se zrekli tělesného odpočinku. Žili ponořeni ustavičně do Boha jako ryba ve vodě.

„Svatí nikdy nestárnou, nejsou promlčeni...“ (Jan Pavel II.)

2) Všichni svatí byli odevzdáni do Boží vůle a snášeli s trpělivostí nejen kříže života. Jako svatý Pavel také pocítovali nevyhnutelnou nutnost udržovat v kázni své tělo a doplňovat to, co schází do plnosti Kristových útrap (Kol 1,24), vedeni Duchem Svätým a jeho milostí, bez které by nemohli snést takové pokání.

3) Konečně svatí živeni velkou láskou k chudým, nemocným, sirotkům a vyhoštěným i k hříšníkům hledali způsob, jak jim všemožně pomáhat.

Pravda a legenda

Pravdu měl svatý František Saleský, když povzbuzoval biskupa Anderu Frémyota, aby v kázáních používal příklady svatých, když mu psal 5. října 1604: „Co jiného jsou životy svatých, než evangelium převedené do praxe? Právě v této době odboje a kritiky proti Církvi mnozí říkají, abychom nevěřili tomu, co zázračného se vypráví o životě svatých. Těmto hyperkritikům odpověděl již před 600 lety svatý Bartoloměj Mladší († 1065), který v úvodu k životopisu sv. Nola Rosánského, svého duchovního otce, napsal: »Abych řekl pravdu, v těchto posledních časech není nikoho, kdo by miloval takový druh vyprávění a tím méně kdo by se věnoval s láskou a pilí jeho studiu. Právě naopak, je mnoho těch, kteří se tomu vysmívají, kteří při něm zakoušejí nudu. Ti starým příběhům světců nevěří a novým upírají víru.«

Je nějaký vážný důvod k tomu, abychom pochybovali o mimořádných skutcích v životě sva-

tých, které jsou ověřeny? Nikoliv, protože tato fakta jsou dostatečně dokumentována jejich současníky a protože nadpřirozené jevy se projevily u lidí, kteří žili v různých dobách a na různých místech.

Jestliže pronásledování ze strany ďábla byla možná u sv. Jana Marii Vianneye, sv. Jana Bosca, sv. Gemmy Galgani, proč bychom měli pokládat za výmysl sv. Atanáše, že jimi trpěl sv. Antonín poustevník? Totéž je možno říci o zázracích, které světci vykonali za svého života.

Proč pokládat za legendy zázraky, které Bůh způsobil v průběhu jejich života skrze své nejvěrnější služebníky, kterým světil mimořádné úkoly k prospěchu Církve a lidstva? Je samozřejmě, že mnohdy se životopisci dali unést nadšením pro svého hrdinu a vykreslili ho v nereálném světle zbaveného jeho prostředí a jeho omylů. Nicméně kdo umí číst, nemá těžkosti s rozlišováním, co je legendární nebo plod fantazie, od toho, co je skutečně historické a plod Boží milosti.

Všechna století jakkoli bouřlivá, měla své světce pocházející z nejrůznějších sociálních vrstev. Druhý vatikánský koncil potvrzuje v konstituci *Lumen gentium*, že v Církvi všichni, ať už patří k hierarchii nebo jsou jí vedeni, jsou povoláni ke svatosti (39), k plnosti křesťanského života.

Koncil také učí, že v různých způsobech života a povolání uskutečňují svatost všichni lidé, kteří jsou vedeni Božím Duchem, jsou poslušni Otceva hlasu, klanějí se Bohu Otci

v Duchu a v pravdě a následují Krista chudého a pokorného, nesoucího kříž, aby si zasloužili účast na jeho slávě. Každý však má podle vlastních darů a úkolů bez váhání postupovat cestou živé víry, která vzbuzuje naději a je činnou láskou (41). Tyto pravdy jsou do písmene uvedeny do praxe těmi, kteří byli pozdvíženi k úctě oltáře. Proto měla pravdu sv. Brigita, když řekla svým duchovním synům: „Po Biblii ať vám nic tak neleží na srdci jako životy svatých.“

Máme je poznávat a napodobovat

Stejná doporučení jsou obsažena v promluvách Jana Pavla II. k Božimu lidu při příležitosti oslavy blahoslavených a svatých. V květnu 1980 řekl v Lisieux během návštěvy hrobu sv. Terezičky:

„Svatí nikdy nestárnou, nejsou promlčeni. Zůstávají stále svědky mládí Církve. Nikdy se nestávají osobami minulosti, lidmi včerejška. Naopak: jsou vždy lidmi zítřka, lidmi evangelijní budoucnosti člověka a Církve, svědky budoucího světa.“

V promluvě, kterou měl v Lucce 23. září 1989 k mladým v rámci pastorační návštěvy, řekl mimo jiné: „Svatí, kteří v každé dějinné epoše dali zazářit ve světě odlesku Božího světla, jsou viditelnými svědky tajemné svatosti Církve. Touto vaší zemí, drahá mládeži, procházeli svatí i v nedávné době, svatí vám důvěrně známí. Abyste pochopili hloubku Církve, musíte se dívat na ně. A nejen na svaté, kteří byli kanonizováni, ale také na všechny ty skryté svaté, anonymní, kteří hledali uplatnění evangelia ve všednosti svých každodenních povinností. Oni vyjadřují Církev v její nejupřímnější pravdě a současně zachraňují Církev z průměrnosti, zevnitř ji obnovují a povzbuzují, aby byla stále více tím, čím má být: Snoubenkou Krista bez poskvrny.“ (srov. Ef 5,27)

Z *Maria Auxiliatrice* 11/2004
přeložil-lš

Výzvy fatimského poselství (31)

Naše velikost je nesmírná: byli jsme vyvoleni Bohem, jsme chráněni Bohem, jsme posvěceni Boží přítomností k chvále jeho slávy, jsme živými svatostánky, kde přebývá Nejsvětější Trojice, jsme domem Božím a bránou nebes!

Ó Nejsvětější Trojice, které se klaním, kterou miluji, které budu zpívat věčnou chválu! Ve mně jsi světlem, jsi milostí, jsi láskou! Nořím se do tebe a vrhám se do propasti lásky tvého bytí.

Ave Maria!

* * *

12.

VÝZVA KE KAŽDODENNÍ MODLITBĚ RŮŽENCE

Desátá výzva poselství: Tato výzva zazněla poprvé 13. května 1917, když tři chudobné děti z Aljustrelu pásly svoje stádo na poli zvaném Cova da Iria.

Po poledni začaly tři děti jako obvykle jíst a modlit se. Poté, aby jim uplynul čas, se pustily do stavění malé zidky z kamenů kolem keře zvaného „moita“, jehož lidé užívali na výrobu metel, a proto ho chtěly uchránit před tím, že by ho sežrala zvířata. To kvůli tomu, když nacházely takové keře v dobrém stavu, rády je nechávaly růst, aby z nich pak dělaly metly, které přinášely matce, když se večer vracely domů.

Pro děti bylo totiž svátkem vidět rodiče spokojené z jejich dáreků a něžností, takže se předháněly v hledání všeho toho, čím by jim mohly co nejvíce a co nejlépe způsobit potěšení a radost. Ano, byly chudé, ale šťastné! Protože to, co přináší štěstí, není ani bohatství, ani zábava, často nebezpečná, ale láska. Ve skutečnosti milovat a obětovat se z lásky je tím, co dává rodinám štěstí, radost, pokoj a blahobyt.

Jak jsem už vyprávěla, skromné děti se pokojně bavily hra-

ním, když je najednou překvapil záblesk světla, o kterém se domnívaly, že je to blesk. Den byl pokojný, slunce jasně svítilo jako v nejkrásnějším jarním čase, ale děti byly tak malé, že neuměly posoudit jevy v ovzduší. Protože byly navyklé vidět blesky, jen když bylo hromobití, nemyslely na nic jiného než na to, aby v rychlosti shromáždily stádo a vrátily se domů dříve, než se rozpoutá bouřka.

Když učinily pár kroků dolů úbočím, byly jejich oči oslepeny zábleskem téhož světla, které pokládaly za další blesk, což je donutilo ještě více zrychlit krok a ještě usilovněji shromáždit ovce. Ještě pár kroků – a asi v polovině úbočí se zastavily překvapené, že vidí na malém dubu krásnou paní ze světla. Nemají strach, protože nadpřirozené zjevení nenahání strach; vzbuzuje spíše příjemné překvapení podmanivé přitažlivosti.

Milá paní otevře ústa, a jako by chtěla zahájit rozhovor, obrátí se na děti následujícími slovy: „*Nebojte se, neudělám vám nic zlého.*“

Myslím si, že tato slova Naší Paní – *nebojte se* – se nevztahovala na strach, který bychom mohli mít z ní, neboť dobře věděla, že nám nenahání strach. Musela se proto vztahovat na strach, který působil, že jsme chtěli rychle utéci před předpokládanou bouřkou, o které jsme se domnívali, že se brzy rozpoutá.

Říkalo se také, že Francisco vzal kameny a házel je na zjevení. Myslím si, že to nemůže být pravda; to někdo popletl nebo zle pochopil kameny, které pastýři házou na stádo, když chtějí donutit zvířata, aby se shromáždila a šla rychleji.

Přerušila jsem mlčení a – povzbuzená důvěrou, kterou nám milá paní vnukala, jsem se jí zeptala: „*Odkud jste?*“ „*Jsem z nebe,*“ odpověděla mi. „*A co chcete ode mě?*“ zeptala jsem se.

Odpověděla: „*Přišla jsem, abych vás požádala, abyste sem přicházeli po šest následujících měsíců, vždy 13. dne v tutéž hodinu, pak vám řeknu, kdo jsem a co žádám. Pak se sem vrátím ještě po sedmé.*“

Když jsem naslouchala této odpovědi, myšlenka, že rozprávím s osobou, která přišla z nebe, mi dodala odvalu a zeptala jsem se, zda také mně bude dopřáno to štěstí přijít do nebe, na což mi Paní odpověděla: „*Ano, přijdeš.*“ „*A Jacinta?*“ zeptala jsem se. „*Také,*“ odpověděla. „*A Francisco?*“ náléhala jsem. „*Také, ale musí se pomodlit mnoho růženců,*“ odpověděla.

Myslím si, že toto doporučení adresované Franciscovi patří nám všem. Ne proto, že by pro vstup do nebe bylo nevyhnutelnou podmínkou pomodlit se mnoho růženců ve vlastním slova smyslu, nýbrž to, že se budeme modlit; přirozeně pro ony ubohé děti byla denní modlitba růžence nejpřístupnější formou modlitby, tak jako je jí až dodnes pro většinu lidí, a nepochybují o tom, že bez modlitby se někdo jen obtížně spasí.

Víme dobře, jak jsme slabí, jak snadno uklouzneme a padáme. Bez pomoci milosti se nám nepodaří ani povstat, ani zvítězit nad pokušeními. Nuže, tuto sílu, kterou potřebujeme a jež pochází z milosti, získáváme jen ze setkání naší duše s Bohem prostřednictvím modlitby. Právě to Ježíš Kristus řekl a doporučil svým apoštolům krátce předtím, než se za nás vydal na smrt: „*Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé*“ (Mt 26,41). A dal nám příklad, když se modlitbou v Getsemanech připravil na oběť a smrt. Mimoto nás v Otčenáši mezi jinými prosbami naučil prosit: „*A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého*“ (Mt 6,13).

Vrátím se k zjevení Naší Paní... Pamatuji si, že jsem se jí pak ptala na jednu dívku, kterou jsem

znala a jež krátce předtím zemřela; odpověď, kterou mi dala Naše Paní, nás ujišťuje o pravdě existence očiště a je zároveň dalším důkazem nutnosti toho, že se máme modlit.

Posvátný text vypráví, že se sv. Petr přiblížil k Ježíšovi a zeptal se ho: „*Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíce sedmkrát?*“ Ježíš mu odpověděl: „*Neříkám ti nejvíce sedmkrát, ale třeba sedmdesát sedmkrát.*“ A pokračoval:

Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho služebníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: „Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím!“ A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil.

Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: „Zaplat, co jsi dlužen!“ Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: „Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!“ On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí.

Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a všechno to pověděli svému pánovi. Tu si ho pán zavola a řekl mu: „Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte (Mt 18,21–35).

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Liturgická čtení

Neděle 6. 11. – 32. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 6,12-16
 Ž 63(62),2.3-4.5-6.7-8
 Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)
 2. čt.: 1 Sol 4,13-18
 Ev.: Mt 25,1-13
Slovo na den: Vyšly naproti ženichovi.

Ev.: Jan 2,13-22

Slovo na den: Horlivost pro tvůj dům mě strahuje.

Pondělí 7. 11. – ferie

1. čt.: Mdr 1,1-7
 Ž 139(138),1-3.4-6.7-8.9-10
 Odp.: 24b (*Ved mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
 Ev.: Lk 17,1-6
Slovo na den: Dej nám více víry!

Čtvrtek 10. 11. – památka sv. Lva Velikého

1. čt.: Mdr 7,22-8,1
 Ž 119(118),89.90.91.130.135.175
 Odp.: 89a (*Naveky, Hospodine, trvá tvé slovo.*)
 Ev.: Lk 17,20-25
Slovo na den: Boží království nepřichází tak, že by se dalo pozorovat.

Pátek 11. 11. – památka sv. Martina

1. čt.: Mdr 13,1-9
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
 Ev.: Lk 17,26-37
Slovo na den: Kdo si bude hledět život zachránit, ztratí ho.

Sobota 12. 11. – památka sv. Josafata

1. čt.: Mdr 18,14-16; 19,6-9
 Ž 105(104),2-3.36-37.42-43
 Odp.: 5a (*Pamatujte na dívky, které učinil Hospodin. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 18,1-8
Slovo na den: Zastaň se mě proti mému odpůrci!

Úterý 8. 11. – ferie

1. čt.: Mdr 2,23-3,9
 Ž 34(33),2-3.16-17.18-19
 Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)
 Ev.: Lk 17,7-10
Slovo na den: Až uděláte všechno.

Středa 9. 11. – svátek Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1-2.8-9.12 nebo 1 Kor 3,9c-11.16-17
 Ž 46(45),2-3.5-6.8-9
 Odp.: 5 (*Proudy bystrin jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejvyššího.*)

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 11.	PO 7. 11.	ÚT 8. 11.	ST 9. 11.	ČT 10. 11.	PÁ 11. 11.	SO 12. 11.
Antifona	1136	1150	1166	1637	1734	1587	1708
Žalm	784	783	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1166	1638	1734	1723	1708
Antifony	1137	1151	1167	1639	1198	1587	1229
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1639	1735	1587	1710
Antifona k Zach. kantiku	725	1155	1170	1639	1586	1588	1710
Prosby	1140	1155	1171	1640	1724	1724	1711
Záv. modlitba	725	1156	1171	1640	1586	1588	1589
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	792	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1641	1206	1221	1236
Záv. modlitba	725	1159	1175	1640	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1642	1736	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1643	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1643	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1646	1737	810
Ant. ke kant. P. M.	724	725	1164	1180	1647	1586	726
Prosby	1135	1149	1165	1180	1647	1731	811
Záv. modlitba	725	725	1165	1181	1640	1586	726
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Institut pro křesťanskou kulturu, Probošství Rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou a Ordo Equestris Vini Europae pořádají u příležitosti svátku zakladatelky Řádu křížovníků s červenou hvězdou slavnost **SVĚTLO NA VINICI SV. ANEŽKY PŘEMYSLOVNY – neděle 13. listopadu 2005 Znojmo-Hradiště.**

Program: 10.00 hod. – modlitba sv. růžence v kostele sv. Hippolyta
 ● 10.30 hod. – mše svatá ke cti sv. Anežky Přemyslovny – oslavuje P. Josef Hudec O.Cr., probošt na Hradišti, zpívá chrámový sbor z Jaroměřic nad Rokytnou. Po mši sv. předání diplomů vítězům soutěže „Vinice sv. Anežky Přemyslovny“, otevření výstavy „Vino v křesťanské tradici“, prezentace produkce vína rakouských a maďarských klášterů spojená s degustací ● 15.45 hod. – průvod členů senátu Evropských rytířů vína ze statku probošství do kostela sv. Hippolyta ● 16.00 hod. – přijímání nových členů do Řádu evropských rytířů vína a zakončení slavnosti.

IZRAEL – odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění – 30. 1. – 6. 2. – 12 990 Kč! ● **IZRAEL – SINAJ** – odlet z Prahy, biblický okruh s výstupem na Mojžíšovou horu na Sinaji v Egyptě – 6. 2. – 16. 2. – 14 990 Kč! ● **THAJSKO** – poznávací okruh s pobytem na ostrově Ko Chang – 11. 3. – 23. 3. – 37 990 Kč ● **MEXIKO – GUADALUPE** – památky Aztéků, pyramidy + 4 dny koupání v Pacifiku – 31. 3. – 11. 4. – 37 990 Kč ● **Informace a přihlášky:** Jiří Chválek – AVETOURL, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel. a fax: 494 623 929, 494 377 654, e-mail: info@avetour.cz; internet: www.avetour.cz.

DÍLO NÁHODY NEBO NEJVÝŠ INTELIGENTNÍHO STVOŘITELE?

Téměř 90 % Američanů věří, že Bůh se nějakým způsobem podílel na vzniku světa. Stvoření není věc náhodná. Vyplývá to z průzkumu Gallupova ústavu veřejného mínění. Současně se však především na vysokých školách stále více prosazuje ateistický ráz výuky.

V Darwinovu teorii evoluce a náhodného výběru již věří sotva 12 % obyvatelstva, ale především u absolventů vysokých škol je přívrženců teorie evoluce dvakrát více než u absolventů vyšších odborných škol.

Ve Filadelfii projednává soud případ, zda je možno připustit, aby se na Dover Area School přednášela „teorie inteligentního plánu“. Tento záměr hájí vedení školy. Škola chce učit, že darwinovská teorie není vůbec faktum a vykazuje mnoho nevysvětlitelných mezer.

Ředitel školy je však optimista a je přesvědčen, že vědci přijmou „inteligentní plán“ jako vysvětlení stvoření. Spoléhá právě na pokrok vědy, která každý den odhaluje nové důkazy pro tvrzení, že v celém vesmíru existuje vnitřní inteligentní plán. Vědci se nemohou trvale zpochybňovat skutečnosti, že molekulární systémy nejsou náhoda, ale inteligentní konstrukce.

TAKÉ NÁBOŽENSKÁ SVOBODA

V USA se ustavila zvláštní skupina, která se chce neobvyklým způsobem zasazovat o náboženskou svobodu. Požaduje, aby ateismus byl uznán za jedno z náboženství. Jedním z hlavních požadavků nátlakové skupiny je, aby všude z veřejných míst byly odstraněny desky Desatera. Skupiny navrhl, aby se udělala výstava symbolů nejružnějších náboženství, při které symbolem ateismu má být zcela prázdná plocha, prostě „nic“. (cna)

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VELKÝ RYBÁŘ
Lloyd C. Douglas

V románu luteránského pastora je Velkým rybářem míněn Petr, se kterým se čtenář setkává ještě před povoláním za apoštola. Zpočátku je charakterizován jako energický, rozhodný a střízlivě uvažující muž, který povídačkám o zázračném tesaři z Nazareta hned tak nenaletí. Postupně však lze sledovat jeho proměnu v přesvědčeného Ježíšova stoupence. Celou knihou se dále vine příběh mladé zamilované dvojice Ester a Voldiho. Ona je dcerou židovského tetrarchy Heroda Antipy a jeho arabské manželky, on synem významného arabského rodu... Román se odehrává v časovém rozmezí od začátku Ježíšova působení až do seslání Ducha Svatého.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 380 stran, 339 Kč

OSAMĚLÁ CESTA DAGA HAMMARSKJÖLDA
Lydia Stephanová

Německá novinářka svěžím stylem shrnuje nejen veřejné působení druhého generálního tajemníka OSN (*1905 - †1961), ale zároveň odhaluje i skrytý život schopného a úspěšného diplomata. V citovaných úryvcích z jeho posmrtně vydaných deníků lze zcela zřetelně poznat zcela jinou, skrytou tvář politika: na jedné straně jeho krajní osamělost a pochybnosti o sobě samém, na straně druhé hluboce lidské úvahy a živoucí křesťanskou víru.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 94 stran, 119 Kč

SVATÝ FARÁŘ Z ARSU

Didier Travin

Životopis sv. Jana Marie Vianneye, snad nejznámějšího vzoru kněžského života.

Michael S.A., brož., A5, 156 stran, 145 Kč

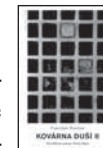

KOVÁRNA DUŠÍ II

František Šimíček

Druhý díl Šimíčkovy autobiografie začíná propuštěním z komunistického kriminálu na amnestii v roce 1960. Jeho další život byl protkáán šikanou občanského charakteru, hrozbou nového zatčení po srpnu 1968 až ke složité cestě do exilu a nakonec k možnosti beztrestného návratu do vlasti po listopadu 1989. V nesnázích svého života se František Šimíček opírá o pomoc Boží a Panny Marie, jejíž ochranný plášť, jak ukazuje i tato kniha, je připraven vždycky a pro každého.

Trinitas, brož., A5, 136 stran, 99 Kč

OSVĚŽENÍ PRO DUŠI

Bruno Ferrero

Soubor obrazných podobenství a příběhů z reálného života, které ukazují na to, co má ve světě lidí velkou pozitivní hodnotu a přitom je neviditelné: lidský vztah, pevné přátelství, schopnost obětovat se pro druhého a krása srdce. Vytisknuto na křídovém papíře, barevné ilustrace a fotografie.

Portál, brož., 190x114 mm, 88 stran, 99 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertní týdeník Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.